

Quædam facilitas actus auget meritum, quædam vero dimi-
nuit. v, 296, a et b.
Quantitas meriti ex duobus: scilicet ex gratia, et ex quan-
titate operis. v, 374, b.
Non potest esse meritorius actus virtutis acquisitæ, nisi
mediante virtute infusa. v, 409, b.
Non obstante quod meritum congrui, vel condigni, sit re-
spectus rationis, taliter tamen merens dicitur realiter
mereri; et prædicti respectus non solum dependent ab
intellectu, sed etiam a re. vi, 312, a et b.
De reviviscentia meritorum, et de merito per opera re-
missa. vi, 317, b-318, b-319, b, et inde.
Quolibet actu meritorio meretur homo augmentum gratiæ.
vi, 318, a.
Mereri est facere aliquid sibi debitum; quod contingit tri-
pliciter. vi, 319, b.
Contingit aliquem habentem pauca merita, esse Deo magis
acceptum et gratum quam sit alius habens plura merita.
vi, 320, a, in fine, b.
Nulla dispositio præcedens habitum gratiæ potest dici meri-
tum gratiæ. vi, 322, b.
Utrum homo possit mereri aliquid de condigno? vi, 329, b,
circa finem-336, b, et inde.
Si aversio a Deo est infinitum demeritum, non sequitur
quod conversio ad Deum sit infinitum meritum. vi,
330, b.
Non simpliciter fieret injustitia creaturæ quantumcumque
merenti de condigno, si non redderetur ei præmium a
Deo. vi, 339, a.
Bona opera in peccato mortali facta, sunt de congruo me-
ritoria quintuplicis præmii, sed non remissionis peccati
venialis, aut pœnæ pro eo debitæ. vi, 345, a et b.
Licet merita Christi et Sanctorum sint in eis ad plenum, et
ex superabundanti præmiata, nihilominus possunt etiam
cedere in satisfactionem nostræ pœnæ debitæ pro pecca-
tis. vi, 406, b, et inde.
Meritum dupliciter; et quomodo invenitur in purgatorio?
vi, 414, b, in fine-415, a et b, 424, a et b.
Voluntas respicit meritum, intellectus vero præmium. vii,
155, a-158, b.
Quomodo in amore naturali sui; vel in quocumque alio
amore naturali, possit inveniri meritum, vel demeritum?
vii, 185, a.

METAPHYSICA

Metaphysica est verissime scientia, et proprie dicta. i, 2, b,
in fine-3, a.
De quibus est metaphysica? i, 36, b.
De ratione subjecti metaphysicæ. i, 58, a.

MINIMUM

Estne dare minimum, vel maximum, in corpore naturali?
iv, 161, b-162, a.
Utrum sit dare minimum in forma naturali? iv, 163, a, et
inde-166, a, et inde.
Non est dare minimum in motu locali; secus in motu alte-
rationis et augmenti. iv, 167, b.

MINISTER

Potestas ministrorum sacramentorum Ecclesiæ non est pura
relatio. vi, 95, b.
Falsum est ministrum sacramentorum nihil agere in ani-
mam recipientis sacramentum. vi, 96, a.
Minister baptismi non est causa ultimi effectus baptismi.
vi, 98, b.
Quare in ministro est permanens virtus sacramentalis? vi,
99, a.
Malus minister, baptizans cum solemnitate, quasi minister
Ecclesiæ, peccat mortaliter. vi, 115, b.

Qualiter aut quando minister Ecclesiæ, existens in peccato
mortali, peccet vel non peccet ministrando? vi, 127, b.
Quis et quotuplex est actus ministri in variis sacramentis?
vi, 351, a, in fine, b.
Proprius minister omnium sacramentorum quæ sunt ins-
tituta principaliter ad purgationem peccatorum, est sa-
cerdos. vi, 477, b, circa finem.

MIRACULUM

Duplex miraculum fuit in conceptione Christi. v, 47, b.
Quomodo ad miracula operantur Deus, Christus, Angeli et
Sancti? v, 236, b-237, a et b.
Miracula Christus fecit propter duo. v, 238, a.
Miracula Christi erant sufficientia ad manifestandam ejus
divinitatem. v, 238, b.
Quomodo in motione corporis Christi ad motum hostiæ sit
participatio miraculi? vi, 202, a.

MISERIA

Miseria potest appeti per accidens. i, 115, a, in fine.
In quo consistit maxima miseria damnatorum? vii, 118, a.

MISERICORDIA

Ratio generalis quare Deus prædestinat aliquos, estne ut in
electis appareat misericordia? ii, 501, a et b-502, b, in
fine, et inde.
De misericordia non potest sperare diabolus. Quare? iii,
456, a.
Misericordia est specialis habitus, distinctus a charitate. v,
352, b.
Per indulgentias non fit nimis magnum forum de miseri-
cordia. vi, 408, a, circa finem.

MISSIO

Ratio missionis consistit in duplici habitudine. ii, 63, b.
Missio convenit personis divinis. ii, 64, a.
Missio de sui ratione differt a processione et datione. ii,
64, a.
Utrum missio importet processionem secundum originem,
eo modo quo flos emittitur ab arbore? ii, 64, b-65, a.
Utrum de ratione missionis sit quod missus novo modo esse
incipiat in termino ad quem mittitur. ii, 65, a et b.
Soli Patri in divinis repugnat missio. ii, 65, b, in fine.
Mittere personam divinam proprie convenit Patri et Filio,
sed minus proprie Spiritui Sancto. ii, 66, a.
Mitti semper importat originari a mittente, vel ab alio; mit-
tere autem non dicit semper originare personam missam,
vel aliam. ii, 67, a et b.
Non omne mittens dat authentice rem missam, in divinis.
ii, 68, a, circa finem.
Missio Filii distinguitur a missione Spiritus Sancti. ii, 68, b.
Istæ duæ missiones conveniunt quantum ad effectum, et dif-
ferunt. ii, 68, b.
Nunquam Spiritus Sanctus mittitur, quin mittatur Filius,
loquendo de missione invisibili; nec econtra. ii, 69, a.
Utrum per omnem perceptionem veritatis mittatur Verbum?
ii, 69, a, in fine, b.

MIXTIO

Quomodo intelligetur unam formam misceri suæ contrariæ?
ii, 120, b-121, a et b.
In mixtione est una qualitas media, continens, non actu,
sed virtute, formas elementorum. iv, 51, b-52, b-83, a.
Quomodo fiat mixtio, secundum Hervæum? iv, 78, a.
Mixtio potest sumi tripliciter, et similiter mixtum. iv,
80, a.

Cur gutta vini mille amphoris aquæ non miscetur? iv, 80, b.
 Mixtio est miscibilium alteratorum unio. Quis sensus? iv, 81, a.
 Cur Philosophus distinguat generationem et corruptionem a mixtione? iv, 81, a.

MIXTUM

Utrum formæ substantiales elementorum actu maneant in mixto? iv, 51, a et b-54, b, et inde-78, a, et inde-115, b, et inde.
 Utrum resolutio mixti in quatuor elementa fiat ratione agentis, vel materiae, vel qualitatis symbolicae, vel ordinis inter formas? iv, 55, a-78, a, et inde.
 Resolutio mixti in elementa nihil est nisi generatio propria dicta elementorum ex tali mixto. iv, 78, a, et inde.
 Quomodo forma elementi sit in mixto, et quomodo mixtum sit in potentia ad elementum? iv, 78, b-79, a.
 Inter mixtum et elementum est plus quam symbolum. iv, 79, a.
 Quomodo differt resolutio mixti a corruptione, et quare corruptio mixti in elementa dicitur potius resolutio quam corruptio? iv, 79, b.
 Nullum mixtum est in alio mixto, aut elementum in elemento, in potentia ita proxima, sicut elementum in mixto. Quis sensus? iv, 79, b, in fine.
 Quomodo intelligatur mixta nutriri ex elementis? iv, 80, a.
 Formæ elementorum non sunt in eo quod est vere mixtum; et quomodo intelligitur verbum Philosophi, quod miscibilia manent in mixto? iv, 81, a et b.
 Opinio Aureoli, quod elementa maneant in mixto secundum aliquam sui partem, reprobat per Gregorium. iv, 81, b, et inde.
 Quomodo intelligitur aliquid esse mixtum ex elementis? iv, 82, a.
 Unde habeat compositum quod vere dicatur mixtum? iv, 83, a.
 Quomodo intelligatur elementa manere in virtute in mixto? iv, 83, a.
 Quomodo mixtum dicatur magis compositum quam elementum, cum utrobique non sit nisi una forma substantialis? iv, 83, a.
 Mixtum fit ex elementis tanquam ex materia transeunte. iv, 83, b.
 Utrum mixtum ex contrariis ex hoc sit naturaliter corruptibile, quod contraria in eo agent ad invicem; et utrum calidum et frigidum, humidum et siccum, in mixto sint duæ qualitates? iv, 332, b, et inde-338, a, et inde.
 Ex qualitatibus contrariis in mixto fit qualitas media; et una qualitas mixti potest agere in aliam. iv, 338, b.
 Præjacens materia, in quam mixta resolvuntur, quæ? vi, 221, b.

MOBILE

Mobile potest per motum suum successive infinitas partes proportionales spatii pertransire, sed non signat illas nisi in potentia. ii, 556, b, circa finem.
 Mobile non per se acquirit suo motu punctum, lineam, aut superficiem. iii, 138, a.
 Mobile est mensura motus. Quis sensus? iii, 148, b.
 Mobile motu locali habet duplex ubi in tempore mensurante motum ejus. iii, 407, b.
 Mobile, in quolibet instanti, mutatur et mutatum est ad aliquod ubi indivisibile. iii, 409, a, in fine, b.
 De resistentia mobilis moventi, ex seipso, et ex alio. iii, 449, a.
 Non est universaliter de ratione motivi quod in mobili aliquid imprimat. iv, 216, a, in fine.
 Facile vel difficile mobile non sunt de essentia dispositionis

vel habitus; et dupliciter contingit quod aliquis habitus fiat de facili mobilis. vi, 347, b.

MODUS

Multiplex modus essendi rerum. i, 148, b.
 Quid importet modus? i, 178, b-182, a et b.
 Modus, species, et ordo, non sunt idem inter se, nec cum illo cuius sunt. i, 181, b.
 Duo tantum sunt modi prædicandi in divinis. i, 360, b.
 Duplex est modus prædicandi. i, 409, a.
 Habitus respicit modum actus. ii, 85, a.
 Sunt quatuor modi significandi in divinis. ii, 184, b.
 Plus distinguuntur ea quæ distinguuntur secundum suas rationes formales, quam ea quæ distinguuntur tantum secundum modum significandi. ii, 345, a, in fine, b.
 Modus cognitionis est varius. ii, 349, a et b.
 Modus actionis principaliter consurgit ex parte materiae in quam agens agit. iii, 107, a.
 Quomodo modus representandi sequitur modum essendi? iii, 317, b.
 Quomodo modus operandi sequitur modum essendi? iii, 318, a.
 Non est modus aliquis adhibendus in dilectione Dei. v, 357, b.
 Diversus modus syllogizandi practice. v, 433, a et b.
 Modus cognitionis est secundum modum cognoscibilis. vii, 204, b.

MONACHUS

Utrum Papa possit sic dispensare, quod monachus, manens monachus, uxoretur? vi, 522, a-537, a.
 Utrum Papa possit facere simpliciter de monacho non monachum? vi, 522, b, circa finem-538, a.
 Unde nomen monachi? vi, 533, a, in fine.

MONSTRUM

In quibus monstris sint duæ animæ; et quomodo, vel a qua illarum animarum, informetur pars non monstruosa? iv, 77, b.

MORALE, MORALITER

Moralis scientia est speculativa quoad modum, practica quoad finem. ii, 402, b, in fine, et inde.
 Quomodo excedit facultatem voluntatis bene velle moraliter? iii, 446, b.
 Ad recte vivendum moraliter, homo, in gratia existens, indiget speciali auxilio. iv, 297, b.
 Opera peccatoris possuntne esse moraliter bona? iv, 302, b, et inde.
 Moralis et naturalis est, sed diversimode, corruptio carnis ex protoparente proveniens. iv, 349, b-350, a.
 De morali bonitate vel malitia actuum humanorum. iv, 435, a, et inde-453, b, et inde.
 Ex quo determinatur actus ad speciem in esse morali? v, 294, b.
 Moralis habitus aliter se habet ad actum quam intellectualis. v, 298, a.
 De moralibus virtutibus. v, 388, b, et inde-423, a, et inde.
 Moralibus actibus et habitibus sunt simpliciter nobiliores intellectuales. vii, 161, b, et inde.

MORS

In morte violenta semper est alteratio prævia, et naturale corrumpens intrinsecum. iv, 86, a, in fine.
 Mors et alii defectus uno modo sunt pænæ et effectus peccati, et alio modo sunt naturales homini. iv, 327, b.

Mors in homine consequitur ex necessitate materiae, non autem formae. iv, 328, a et b.

Quomodo mors Christi operata est nostram salutem? iv, 485, a.

Civis virtuose morti se exponit pro bono reipublicae; et sic moriens, majus bonum vult reipublicae quam sibi. v, 370, a.

Exponere se morti pro alio, non est signum sufficiens quod exponens diligit alium plus quam se simpliciter, sed secundum quid. v, 371, b.

Fortis secundum rectam rationem exponit se morti, et eligit mortem propter bonum commune. vi, 357, b.

Fortis bene se habet circa omnia pericula mortis, sed praecipue in bello. vi, 370, a et b.

Mors unius civis, vel plurium, multis modis reipublicae prodesse potest. vi, 370, b, in fine, et inde.

Mors virtuosa secundum fortitudinem est meritoria in fieri, non autem in facto esse. vi, 371, b, circa finem.

Verisimilius est quod mors solvat vinculum matrimonii. vi, 504, b.

Quidam, sine spe vitae, morti se exposuerunt, dupliciter. vii, 189, b.

MOS

Mos, quid significat? iv, 267, a, circa finem.

MOTOR

Est necesse devenire ad unum primum motorem. i, 161, b, circa finem.

Principium quo motus, sive sit forma substantialis, sive accidentalis, non potest dici motor. iii, 401, b.

Ex quo consurgit resistentia mobilis ad motorem? iii, 420, a, circa finem.

MOTUS

Eodem motu fertur intellectus in imaginem, ut imago est, et in rem imaginatam; non autem si feratur in imaginem, seu speciem, ut res est. i, 55, b-123, a = ii, 386, b = v, 137, a.

Quod est ultimus terminus motus, potest accipi dupliciter. i, 189, a.

Quomodo natura est principium motus? i, 212, b.

Sunt duplicis generis ea quorum principium motus in seipsis est. i, 215, b.

Quare motus naturalis gravis non dicitur actus vitalis? i, 215, b, circa finem.

Motus est generatio partis post partem perfectionis ad quam vadit mobile. Quis sensus? ii, 116, b-130, b.

Ad novitalem motus non requiritur novus terminus, sed sufficit antiquus novo modo; ex qua novitate potest etiam dici novus terminus. ii, 122, a = v, 61, a.

Differentia inter motum et mutationem. ii, 128, a, in fine, b.

Quomodo motui locali comparetur et non comparetur intensio? ii, 128, b.

Motus localis solus potest esse continuus. ii, 134, b-141, b.

Utrum intensio formarum, et alteratio, fiat per motum continuum? ii, 133, a, et inde-141, b, et inde.

Utrum motus bene fortunatorum debeat reduci ad angelorum custodiam? ii, 484, b-486, a.

Tempus motus potest dupliciter accipi in motu, et praecipue in motu locali. ii, 527, b.

In omni motu duplex processus, vel transitus. iii, 26, b-150, a.

Utrum motus et terminus motus sint idem realiter? iii, 38, b, circa finem, et inde-61, a, circa finem, et inde = iv, 160, b, in fine-167, b = vii, 21, b.

De diffinitione motus estne successio? iii, 40, a-65, b.

Nullus motus potest esse sine actione. iii, 58, a.

De ratione motus sunt tria. iii, 61, b, circa finem.

Non simpliciter conceditur quod motus sit terminus motus, vel forma ad quam est motus. iii, 62, a et b-66, a, circa finem.

Motus est in predicamento sui termini, et etiam in predicamento passionis, sed secundum diversa. iii, 62, b, et inde = vi, 262, b.

Eadem forma est motus, terminus motus, terminus sui ipsius, mutatum esse, terminus mutati esse. Quis sensus? iii, 63, b, in fine-64, a et b.

Motus, secundum unam rationem, dicitur dividi, continuari, et terminari; et, secundum aliam, dividere, continuare, et terminare. iii, 64, a.

Motus est actus existentis in potentia. Quis sensus? iii, 65, b.

Partibus motus repugnat esse simul, formaliter, non materialiter accepto motu. iii, 65, b, in fine.

Motus est in instanti, quoad suum materiale; in tempore vero, quoad suum formale. iii, 66, a.

Motus est sensibile commune, quoad suum formale, non autem quoad suum materiale. iii, 66, a.

Motus, quoad suum formale, habet rationem velocis et tardi, non autem quoad suum materiale. iii, 66, a.

Motus localis non est proprie locus, vel ubi, nisi quantum ad suum materiale; est tamen locus, et ubi, qui est in fieri et acquiri. iii, 66, b.

Motus localis aliter est in suo mobili quam alii motus. iii, 66, b.

Motus localis est primus et perfectissimus, et finis omnium motuum; et inter locales, circularis. iii, 66, b = iv, 43, a et b-47, b = vii, 71, a.

Motus localis dividitur ad divisionem spatii. iii, 67, a, circa finem.

Motus coeli est causa generationis et corruptionis in rebus; quomodo? et in quo sensu salvari potest? iii, 67, b = vii, 69, a.

Motus factus in vacuo nullam proportionem habet cum motu facto in pleno. iii, 97, b.

Non nisi per motum causa secunda effectum producere potest. iii, 100, b, in fine.

Triplex motus angeli traditur a sanctis. iii, 132, a.

Omnes motus antiqui corporum inferiorum mensurantur uno et eodem tempore, quod est passio motus primi. iii, 145, a.

Ad diversos motus diversimode comparatur unicum tempus. iii, 145, b-156, a.

Mensura motus est mobile. Quis sensus? iii, 148, b.

Motus angeli, quo mensuratur? iii, 150, b-383, a.

Motus angeli, quid? iii, 154, a-380, a et b.

Utrum tempus sit subjective tantum in motu primi mobilis? iii, 157, a, et inde-173, a, et inde.

Omnes motus sunt ejusdem rationis cum primo motu in ratione motus, non autem in ratione primi, notissimi, et regularissimi, et similibus; ex quibus habet primus quod sit subjectum temporis, et non alii. iii, 173, b.

Falsum est quod tempus non sit aliud quam prius et posterius in motu. iii, 174, a.

In motu est duplex successio. iii, 174, b-176, a, in fine, b.

Motus non est quantitas per se. iii, 174, b, circa finem-175, b-176, a.

Partes et successio motus sunt aliae a partibus et successione temporis. iii, 176, b.

Indivisibilia motus et temporis, ipse quoque motus, ac tempus, quomodo corrumpantur? iii, 181, a.

Alio modo diversitas motus est causa diversitatis temporis, et alio modo tempus est causa diversitatis motuum. iii, 185, a.

Motus non generatur nec corrumpitur nisi per accidens, nec simul generatur et corrumpitur. iii, 187, a.

Motus coeli, si esset ab aeterno et in aeternum, non mensuraretur tempore secundum se totum. iii, 195, a, in fine, b-197, a.

In motu fundatur id quod est quasi materiale in tempore. III, 197, a.

Duplex motus: scilicet perfecti, et imperfecti; et hic est necessario successivus. III, 374, b.

Motus continuus non est nisi per medium. III, 381, b.

Omnis mutatio instantanea est terminus motus continui. III, 382, b, circa finem.

In motu est successio propter resistantiam. Quis sensus? III, 388, a-406, a.

Utrum ratio quare motus est in tempore, sit distinctio mobilis a motore? III, 395, a, in fine, b-420, a, et inde.

Principium quod motus necessario est subsistens, non autem principium quo. III, 397, a.

Principium quo motus estne activum, vel passivum. III, 397, b-398, a, et inde-400, a.

Motus cœli est naturalis. III, 398, b-488, b.

Non eodem modo omnes motus dicuntur naturales. III, 398, b.

Si grave habet in se principium sui motus, cur non dicitur movere seipsum? III, 399, a.

Motus attractionis et impulsionis, quid? III, 400, b.

Motus specie differentes possunt causari ab eodem motore naturali, sed non ab eodem proximo principio motus. III, 400, b, circa finem.

Quare motus naturalis in fine intenditur? III, 405, a.

Motus levis non sic procedit a levi, nec gravis a gravi, ut calefactio ab igne, vel consideratio a sciente. III, 405, a, circa finem.

Quid acquiratur per motum localem? Possetne sustineri quod acquiratur tantummodo locus? III, 407, b, et inde-412, b, circa finem = IV, 167, b, circa finem.

Motus angeli coexistit motui cœli. Quis sensus? III, 415, b.

Non est inconveniens quod, dum motus angeli est tantum in duobus instantibus, motus corporis sit in infinitis. III, 416, b.

Cur in motu interveniat necessario successio? III, 417, b.

Motum corporis esse in instanti, vel per vacuum, est impossibile absolute (et intelligitur de motu inter positivos et contrarios terminos; secus si alter eorum esset privativus). III, 418, b = VII, 36, a-50, a.

Resistentia motus, quare et quotuplex? III, 420, a et b.

Finis motus cœli, quis? III, 485, a, in fine, b-486, a.

Motus cœli non est tractus aut pulsus. III, 489, a.

Immediatum subiectum motus proprie dicti non potest esse materia. IV, 40, a.

Motus non per se et directe suum subiectum perimit. IV, 40, b.

Nullum corpus agit nisi per motum. IV, 41, b.

Omnes motus naturales corporum inferiorum, convenientes eis ut corpora sunt, reducuntur, sicut in causam, in motum corporum cœlestium. IV, 42, b = VI, 51, a.

Motus cœli est primus omnium. IV, 43, a.

Motus est aliquo modo ratio agendi suo mobili. IV, 46, a.

Motus localis plus perfectionis aliquo modo ponit in rebus quam quicumque alius motus; et ex hoc quod motus unius generis plus perfectionis simpliciter ponit quam motus alterius, non sequitur quod sit simpliciter perfectior illo, sed magis oppositum. IV, 47, b.

Quomodo intelligentia influit motui cœli? IV, 48, a.

Cessante motu cœli, grave non moveretur. IV, 48, a.

Cessatio motus cœli potest dici aliquo modo impedimentum generationis et corruptionis. IV, 48, b = VII, 69, a, et inde.

Cessante motu cœli, elementa manebunt incorrupta. IV, 49, a.

Ad omnem formam suscipientem magis et minus, est motus continuus. IV, 52, a.

Generatio et corruptio non possunt esse motus continuus. IV, 52, b.

Ad motum unum et continuum, quid? IV, 87, a = VII, 25, b, et inde.

Est quidam motus in animali non per apprehensionem et appetitum. IV, 102, a.

Principium intrinsecum motus gravium et levium est activum. IV, 114, a = VII, 32, a.

De motu augmenti. IV, 128, a.

Termini motus sunt impossibiles. Duplex sensus. IV, 155, b.

Non est dare minimum in motu locali, secus in motu alterationis et augmenti. IV, 167, b.

Licet aliqui respectus possint esse termini motus realis, non tamen nisi præacquisito aliquo absoluto. V, 61, b.

Unde veniunt in brutis motus interiores et exteriores simplices motibus rationis? V, 241, b.

Fuitne motus descensus quo anima Christi descendit ad inferos? V, 281, a-283, a.

Ad virtutem non est motus, puta alteratio, nisi ex consequenti et per accidens; et hoc contingit tripliciter. V, 303, a-405, a.

Corpus Christi non incipit esse in Eucharistia per motum; et quid opinatur circa hoc Petrus de Palude? VI, 165, a, circa finem-203, b, circa finem-205, b.

Relatio per se non terminatur ad motum; attamen, ex hoc quod motus per se terminatur ad aliquod ens, de necessitate consequitur relatio. VI, 172, a.

Ad motum Eucharistiæ potest Christus moveri per accidens localiter. VI, 199, a.

Motus per accidens, quam conjunctionem exigit cum moto? VI, 201, b.

Ad motum, vel mutationem proprie dictam, requisita. VI, 203, b.

Motus, seu moveri, quid? VI, 262, a et b.

Diversi motus possunt terminari ad eundem terminum extrinsecum, non autem ad intrinsecum. VII, 22, a.

Motus, sive actio, vel operatio, tripliciter se habet ad naturam, ut dicatur vel non dicatur naturalis. VII, 31, b, et inde.

Motus primi mobilis est causa omnium aliorum motuum. VII, 70, b.

Utrum motus cœli sit causa alicujus alterationis in inferioribus? VII, 99, b, et inde-107, b, et inde.

Quid cessatio motus cœli relate ad sensationes et motum cordis humani? VII, 108, a et b.

Motus est cœlo ratio agendi, et non solum ut causa sine qua non. VII, 110, a.

Mediante motu cordis, movet anima alia membra. VII, 284, b.

Motus localis habet duplicem comparisonem ad alios motus. VII, 287, b, circa finem.

Corpora moventur a substantiis separatis immediatius motu locali quam aliis motibus. VII, 288, a.

MOVENS

Non est simile de multitudine numerorum, et multitudine movente mota: prima enim non est excessiva; secunda vero habet extra se motorem. I, 166, a.

Moventes et motum sunt simul. Quis sensus? II, 432, b, in fine-435, b, circa finem = VI, 131, b.

Instrumentum est movens motum. III, 102, a.

Utrum aliquod ens creatum, sit movens seipsum? III, 379, b-383, a, circa finem, et inde-396, b, et inde.

Moventes necessario distinguitur a moto quoad principium motus, non autem quoad supposita. III, 397, a = IV, 224, b.

Quatuor gradus moventium seipsa. III, 399, a, in fine.

Moventes quod non est necessario coram motui vel quieti; secus de movente quo. III, 404, b.

Aliqua vis animæ indiget movente quantum ad duo. III, 449, a.

Intelligentia movens cœlum non dicitur forma ejus, nisi æquivoce. III, 483, b-485, a.

Anima est primum movens corpus conjunctum et dispositum; potentia autem appetitiva, et sensiliva, est movens proximum. iv, 101, b=vi, 286, b.

Quomodo anima sit diversimode movens et motum? iv, 202, a-223, b.

Causa aliquid movens multipliciter dicitur. iv, 231, b.

Non omne movens imprimit aliquid in mobili. iv, 246, a, in fine.

Objectum voluntatis se habet ad ipsam ut movens, et ut terminans. iv, 253, b.

Omne movens trahit quodam modo ad se patiens, vel repellit; et trahendo tria facit. v, 350, a, circa finem=vi, 184, b.

MOVERE, MOVERI

Dupliciter voluntas moveri potest: scilicet quantum ad exercitium, et quantum ad specificationem actus; et a quonam objecto movetur necessario quantum ad specificationem tantum, a quonam quantum ad utrumque? i, 103, a-105, a=iv, 250, a=vi, 168, a-177, b.

Omne quod movetur, ab alio movetur. i, 164, b=iii, 379, a.

Habitus non movet potentiam; sed potentia per habitum se movet. ii, 83, b.

Moveri convenit angelo eodem modo ac esse in loco; et potest dici moveri localiter metaphorice. Deus autem non movetur localiter per accidens, ad motum sui mobilis. iii, 132, a et b-380, a.

Alio modo movetur per accidens pars in toto quam indivisibile in subjecto. iii, 137, a, b, et inde.

Per accidens aliquid movetur in loco dupliciter. iii, 137, b=vi, 199, b.

Angelus, ad motum sui mobilis, non potest seipsum movere localiter, ut proprie et per se movens et motum; potest tamen a seipso moveri localiter per accidens. iii, 379, a et b.

Anima movetur localiter per accidens. iii, 380, a.

Angelus, eo modo quo movetur localiter, potest moveri de extremo ad extremum per medium, si vult, et non per medium, si vult. iii, 381, b.

Impossibile est angelum moveri localiter in instanti. iii, 382, b-407, a.

Quoad actum primum, voluntas movetur a solo Deo. iii, 396, b=iv, 230, b-248, b-249, b, in fine-252, a et b.

Intellectus non habet ab eodem quod moveat et moveatur. iii, 396, b, circa finem.

Animum movet se motu augmenti, sed non per se primo. iii, 397, a.

Id quod removet prohibens, movet per accidens. iii, 398, a.

Nullum inaninatum movet seipsum proprie. iii, 399, b.

Grave movetur seipso, sed non a seipso. iii, 400, a, circa finem=iv, 224, b.

Angelus non movetur in termino ad quem, vel a quo, aut in medio, sed in toto tempore composito ex instantibus. iii, 414, a.

Posset improprie dici angelum moveri in instanti. iii, 420, b.

Angelus non potest moveri in vacuo. iii, 421, a.

Qualiter objectum moveat potentiam? iii, 449, a, circa finem.

Voluntas movet immediate intellectum, et, eo mediante, omnes alias potentias ad suos actus. iii, 461, b=iv, 202, a.

Quoad actum movendi, voluntas angeli requirit approximationem. iii, 462, b.

Nihil fit, nisi moveatur. Quis sensus? iv, 48, b.

Voluntas movet seipsam. iv, 202, a, circa finem-221, a-222, b-223, a-224, a.

Dupliciter moveri potest potentia animæ. iv, 219, a.

A quo voluntas moveatur active respectu finis? iv, 223, a.

Voluntas moveri potest ab intellectu, et ab aliquo exteriori;

et solus Deus potest eam movere ad exercitium sui actus, tanquam principium exterius. iv, 230, a et b-231, b.

Quomodo finis moveat? iv, 240, a et b.

Ex duobus contingere potest quod voluntas moveat intellectum ad assentiendum. iv, 312, b.

Non potest anima separata movere sua naturali virtute aliquid corpus, bene vero virtute divinitus sibi collata. v, 281, b=vi, 279, b-280, a.

Quandoque aqua naturaliter movetur sursum. v, 368, a.

Christus, secundum esse quod habet in sacramento, non movetur per se; potest tamen moveri per accidens. vi, 199, a, et inde.

Moveri de loco ad locum, quid? vi, 202, b-203, a.

Corpus Christi potest in diversis hostiis moveri contrariis motibus. vi, 202, b, in fine.

Aliter se habere nunc quam prius, est diffinitio ipsius moveri, vel mutari. Quis sensus? vi, 246, a.

Actio ejus quod movetur ab alio, est duplex. vi, 333, b, circa finem.

Voluntas non ea necessitate movet alias potentias qua movetur in suum objectum. vii, 179, b, circa finem, et inde.

Res extra movet intellectum, non immediate, sed mediante imaginatione. vii, 274, a.

MULTITUDO

Non est simile de multitudine numerorum et de multitudine movente mota. i, 166, a.

In ratione multitudinis includitur negatio rei. ii, 187, b.

Multitudo quodammodo est prior unitate, et quodammodo posterior. ii, 188, a.

Non omne habens partes est multa, nisi in potentia. ii, 204, b, in fine.

Dens non potest facere multitudinem actu infinitam. ii, 537, a, in fine, b.

Multitudo est infinita solum in potentia. ii, 538, a.

Utrum per aliquam potentiam multitudo infinita possit esse in prospectu vel in esse objectivo alicujus intellectus? ii, 551, b-561, a.

Non potest dari actu aliqua multitudo potentialium, quibus multitudo dicatur in infinitum augmentabilis; sed semper una tantum potentia insurgit post aliam, ii, 558, a.

Multitudo quælibet in substantiis separatis est transcendens. iii, 151, b.

MUNDUS

Utrum Deus posset facere infinitos mundos specie distinctos? ii, 551, a-560, a.

Omnes partes mundi principales aliquomodo innovatæ sunt propter incarnationem Christi. ii, 560, b.

Mundum incepisse, et non semper fuisse, sola fide tenetur, et demonstrative probari non potest. iii, 3, b.

Utrum ex positione mundi ab æterno sequatur infinitas animarum rationalium in actu? iii, 8, a, in fine, b-21, a.

Deus potuit non producere mundum, etiam si non præcederet mundum duratione. iii, 13, b.

Si mundi pars fuisset ab æterno, puta sol, in nullo instanti fluente, et in nullo determinato situ fuisset primo creatus. iii, 21, a.

Casu quo essent plures mundi, essentne in eodem nunc? iii, 184, a, circa finem.

In resurrectione generali convenienter renovabitur mundus. vi, 458, b.

MUTABILE

Omnis creatura est mutabilis per potentiam quæ est in alio ab ea. i, 363, b.

Non omnis creatura est mutabilis in non esse per potentiam quæ sit in ea. i, 364, a, in fine, b.

Quæ sit causa mutabilitatis in qualibet creatura? i, 364, b.

Omnis creatura est mutabilis secundum *esse* accidentale per potentiam quæ est in ipsa. I, 367, a.
Utrum contingentia rerum ponat mutabilitatem in scientia Dei? II, 456, b-469, a.

MUTATIO

Differentia inter mutationem et motum. II, 128, a, in fine, b=vi, 28, b.
Non est inconueniens eandem formam esse terminum duarum mutationum, sed sub alio et alio modo. II, 129, a.
In omni mutatione est duplex processus. III, 26, b.
Creatio passive sumpta non est proprie loquendo mutatio, licet significetur per modum mutationis. III, 27, a.
De ratione mutationis, quid? III, 27, b, circa finem.
In quonam sensu sit erronea ista propositio: Creatio non est mutatio ad *esse*? III, 28, b.
Mutatio instantanea non est aliud, quoad suum materiale, a forma indivisibiliter introducta; bene vero quoad suum formale. III, 64, a, circa finem.
Quot modis contingit aliquid esse unum commune utrique termino mutationis? III, 70, b.
Omnis mutatio instantanea est terminus motus continui. III, 382, b.
Mutatio liberi arbitrii, in quo consistat? III, 450, b.
Descensus Christi ad inferos debet potius dici indivisibilis mutatio quam motus. v, 283, a.
Alia est mutatio qua desinit terminus a quo, et alia qua incipit terminus ad quem. vi, 28, b.
Quid requiritur ad mutationem proprie dictam? vi, 203, b.
Omnis mutatio ab agente naturali est ad formam, et nulla ad materiam, vel ad totam substantiam rei. vi, 222, b-223, a.
Unius mutationis, quomodo est unus per se terminus, et etiam plures? vi, 238, a.
Terminus unius rationis potest esse per se terminus distinctarum mutationum secundum genus. vi, 239, a.

MUTATUM ESSE

Quare in successivis non detur primum mutatum esse? III, 24, b.
Falsum est quod mutatum esse non sit terminus forme. III, 64, a.
Mutatum esse, quid, et in quo, et quomodo generetur vel corrumpatur? III, 181, b.
Includere mutatum esse, contingit dupliciter. III, 181, b, in fine.

NATURA

Cum natura comprehenditur, necesse est perfecte cognoscere omnem ejus potentiam naturalem, non autem obedientialem. I, 18, b-19, a.
Nulla natura creata, est universalis extra intellectum. I, 54, a, et inde.
Ex hoc quod natura non est principium proximum motus et quietis, non sequitur quod sit principium per accidens. I, 212, b.
An cum negatio alicujus prædicati attribuitur alicui naturæ, denotetur repugnantia prædicati ad naturam illam? I, 225, a et b.
In rebus materialibus differt secundum rem natura a supposito; et quomodo etiam in aliis? I, 228, a, circa finem-232, a=v, 106, b, et inde-152, b.
Nomine naturæ, quid? I, 229, a.
In substantiis immaterialibus creatis, suppositum non est omnino idem secundum rem quod natura. I, 231, a.
In solo Deo natura et suppositum non differunt. I, 231, b.
Utrum suppositum plus includat *esse* quam natura? I, 234, a-241, a, in fine.

Unde dicatur natura constituere suppositum; et quis sensus? I, 235, a, in fine, b=v, 108, a.

An natura humana in Christo habeat aliud *esse* quam *esse* divinæ essentiae? I, 238, a et b-239, a et b=v, 111, a, et inde.

Natura specifica immaterialis non potest plurificari per supposita. I, 295, a et b.

Si natura cujuscunque generis subsisteret, nullam haberet differentiam. I, 307, b, et inde.

Quomodo genus dicat unam naturam? I, 346, b-349, a.

Species non significat unam naturam numero, sed diversam realiter in diversis suppositis. I, 349, a.

Natura, vel essentia, multipliciter considerari potest. I, 349, b-362, b-398, a et b=III, 73, b-293, b=v, 85, a-95, b.

Natura una specifica, est nata de se facere plures conceptus. I, 355, a, circa finem, b.

Dupliciter contingere potest quod in natura alicujus non sit possibilitas ad non *esse*. I, 366, a=vii, 43, a.

Natura, licet sit principium utriusque processionis in divinis, non tamen proximum. II, 15, b.

Quid est cognosci in propria natura? II, 387, b.

Utrum aliqua natura specifica possit subsistere non individuata? II, 544, a-554, b.

Id quod convenit naturæ secundum se, non potest naturam destruere. Quis sensus? III, 12, b, circa finem-13, a.

Quidquid est causatum secundum aliquam naturam, non potest esse causa illius naturæ. III, 86, a et b.

Utrum natura specifica sit de se indifferens ad hoc vel illud singulare, sic quod indigeat aliquo individuato addito ad talem naturam? III, 209, a, et inde-215, b, in fine, et inde-226, b, et inde-241, b, et inde.

In omni natura est aliquid quo est omnia fieri, et aliquid quo est omnia facere (3. de Anima, t. c. 17). Quis sensus? III, 222, b, circa finem.

Unde est in natura potentia ad plurificationem individuum? III, 228, a, in fine, b.

Quomodo natura specifica in individuo habeat communitatem, et quomodo non? III, 241, b.

Natura universalis et natura singularis non sunt omnino eadem realiter. III, 242, a.

Natura, puta lapidis, de se non est hoc aliquid. III, 243, b, circa finem et inde.

Natura creata ex se sibi determinat certum suppositum. Quis sensus? III, 252, a.

In natura superiori non semper invenitur quod est de perfectione naturæ inferioris. III, 291, b.

Natura nunquam inclinat ad motum propter ipsum movere, sed propter aliud. III, 398, b.

Requisita ad hoc quod natura intellectualis tendat in Deum ut in finem ultimum. III, 456, b.

Natura animæ ex operatione dignoscitur. III, 478, a.

Unio naturæ humanæ integræ cum divino supposito erat una in actu, et duæ in potentia. IV, 95, a.

Utrum forma dicat aliquam naturam determinatam in entibus? IV, 105, b-109, a, in fine, b.

Dicere quod est in nobis quedam natura mala, nos impellens ad peccatum, est hæreticum. IV, 314, b.

Naturæ bonum diminuitur per quodlibet peccatum. IV, 392, b-399, b.

Natura dicitur multipliciter. IV, 414, b=vii, 179, a.

Natura divina, abstracta personalitate relativa per intellectum, posset assumere naturam humanam. v, 2, b, et inde.

Natura divina, suppositis personalitatibus quas fides ponit, non primario, sed secundario assumpsit naturam humanam. v, 3, a.

Natura in supposito proprio non potest assumi ab altero supposito, etiam divino. v, 10, a.

Naturarum unio in Christo, quomodo et quid sit? v, 10, b, et inde-53, a-54, b, et inde-57, b et inde-59, a.

Natura cujus est substerni intentioni universalitatis, potest tripliciter considerari. v, 95, b.
 In naturis pene diversis potest fundari una et communis intentio intellectus, dupliciter. v, 102, a.
 Verbum divinum supponit humanam naturam. Quis sensus? v, 110, a.
 In quonam sensu natura humana in Christo dat esse supposito divino? v, 119, a et b.
 Natura humana in Christo, quem modum accidentalitatis habeat? v, 121, a.
 Natura humana in Christo habet propriam operationem distinctam a divina, et e contra. Quis sensus? v, 237, b.
 Quaelibet natura non vitiata diligit Deum super omnia; secus de natura vitiata. v, 369, a et b.
 Ad naturam specificam pertinent per se partes speciei. vi, 281, a.
 Non est inconveniens naturam ignobiliorum suum finem facilius attingere quam attingat nobilior natura suum nobiliorum. vii, 206, a et b.

NATURALE

Differentia inter naturalem et obedientialem potentiam, i, 18, b, circa finem, et inde = ii, 508, a-517, b, circa finem, et inde.
 Naturale agens duplicem effectum inducit in patiens. i, 62, a.
 Voluntas se habet ut potentia naturalis respectu finis. i, 114, b = iii, 439, a et b.
 Naturale agens, quid? i, 208, b, in fine, et inde.
 Naturalis est, in divinis, productio Filii, licet non essentialis. i, 270, b.
 Res naturales dupliciter ab invicem distinguuntur. ii, 28, a.
 In naturali corruptione compositi, forma non annihilatur. iii, 111, a, in fine, b.
 De ratione rei naturalis sunt accidentia et materia sensibilis. iii, 231, a, circa finem-232, b-234, b.
 De naturali cognitione Verbi quam habet angelus. iii, 312, b.
 Cur factio ejus quod est artificiale, non est naturalis? iii, 397, b.
 Naturalis est motus cœli. iii, 397, b-488, b.
 Actus voluntatis potest dici naturalis dupliciter. iii, 445, a, circa finem.
 Naturalia manent integra in dæmonibus, licet depravata. iii, 445, b, et inde.
 In quonam sensu peccatum effectum est quasi naturale menti rationali? iii, 453, b, circa finem.
 Suntne naturalia, vel ad placitum, signa quibus angeli loquendo manifestant suos conceptus? iii, 492, a-494, a.
 Estne generans naturale causa formæ in qua genitum sibi assimilatur? iv, 71, a, in fine, b.
 Naturales operationes animæ, quæ? iv, 102, a, circa finem.
 Naturale corpus, quid? iv, 162, a.
 Quando aliquod accidens convenit alicui naturæ ex influenza superioris tantum, non potest tale accidens esse connaturale illi naturæ. iv, 186, b.
 Lumen naturale non potest æquari lumini gloriæ. iv, 187, a.
 Quomodo sint naturales mors, corruptiones et alii defectus in homine? iv, 327, b.
 In protoparente peccatum originale fuit actuale et naturale; in posteris vero est tantum naturale. iv, 347, a, circa finem-358, b.
 Naturalis est, et etiam moralis, corruptio carnis proveniens ex protoparente. iv, 349, b-350, a.
 Ex naturali immutabilitate substantiæ non potest concludi naturalis impeccabilitas. iv, 506, b.
 Res naturales non assuescunt. Quare? v, 391, a et b.

Potestne lex naturalis totaliter deleri a cordibus hominum? v, 432, a.
 Gratuita præsupponunt naturalia. vi, 103, a.
 Unde dicitur aliquid naturale, vel supernaturale? vi, 219, a.
 Nonnisi ad naturalia se extendit cognitio angeli per species concreatas. vi, 219, b.
 Naturale jus multipliciter accipitur. vi, 527, b.
 Quid, ad hoc ut motus dicatur naturalis? vii, 31, b-32, a.
 Quid desiderium naturale in cognoscentibus? vii, 37, b-39, b.
 Non omnis actio, vel passio, est naturalis, cujus principium est corpus naturale. vii, 109, b.
 Naturalis appetitus actus estne actus elicited? vii, 169, b, et inde-179, a, et inde.
 Naturale consequens formam inest semper; secus consequens materiam. vii, 179, b.
 Naturalis inclinatio voluntatis in suum objectum non est per habitum acquisitum. vii, 180, a.
 In naturali amore potestne, et quomodo, inveniri meritum, vel demeritum? vii, 185, a.
 Per sua naturalia non potest aliquis creatus intellectus videre divinam essentiam. vii, 195, b.

NECESSARIUM

Alia necessaria habent causam suæ necessitatis; et hoc est verum, etiam de mente Aristotelis, Commentatoris, et aliorum philosophorum. i, 168, a-169, a et inde-370, b.
 Impossibile est esse duo prima necessaria. i, 172, a et b.
 Necesse esse, et possibile non esse, quomodo contradicant? i, 370, b.
 Necessarium duplex: logicum scilicet, et metaphysicum. i, 370, b.
 Deus nihil vult necessario absolute, nisi bonitatem suam. ii, 93, a.
 Differentia inter necessarium et contingens. ii, 450, b.
 Propositio de futuro, quod futurum Deus scivit, est uno modo necessaria, et alio modo non. ii, 452, b-459, b-471, b, et inde-495, a.
 Utrum sit necessarium futurum contingens consideratum prout est in sua actuali existentia? ii, 455, a, et inde-467, b, et inde.
 Scientia Dei est necessaria in se, non autem quantum ad habitudines ad scita extra; et istæ habitudines, licet fundentur super actum divini intellectus, qui actus est necessarius, non tamen sunt necessariae. ii, 465, b-466, b.
 Propositio contingens absolute, potest esse necessaria ex suppositione. ii, 471, b.
 In quonam sensu res, secundum quod subsunt divinæ præscientiæ, sunt necessariae? ii, 491, a.
 Aliquid esse necessarium per respectum ad causam primam, dupliciter. ii, 495, b.
 Necessarium dupliciter: absolute, et ex suppositione, ii, 576, a.
 Utrum auctores dicentes, *Id quod Deus vult, necessario eveniet*, intelligant de necessario absolute, aut de conditionato? ii, 585, b-591, a, in fine, et inde.
 Omnis propositio vera de præterito, est necessaria. Quis sensus? iii, 23, b, circa finem.
 Necessarium tripliciter. v, 256, b.

NECESSITAS

Tam intellectus quam voluntas ex necessitate tendit in illa ad quæ naturaliter ordinatur. i, 96, a.
 Necessitas non repugnat libertati. i, 100, a, in fine-113, a, in fine = iii, 445, a-454, b = iv, 246, a.
 Necessitas duplex: scilicet coactionis, et naturalis inclinationis. i, 113, a, circa finem-115, b.
 Etiam in rebus creatis reperitur absoluta necessitas (contra Avicennam, sed secundum Commentatorem). i, 365, b-366, a-370, b.

Alio modo est necessitas simpliciter in complexis, et alio modo in incomplexis. i, 367, b, in fine, et inde-370, b, in fine-371, a.

Necessitas multipliciter. i, 369, b.

Divina voluntas non imponit necessitatem omnibus volitis. ii, 440, a et b-577, b.

Licet in Deo sit mera necessitas, actus tamen divinae voluntatis contingentes habitudines habet ad objecta secundaria. ii, 444, b.

Utrum necessitatem imponat rebus scitis immutabilitas divinae scientiae? ii, 451, a-456, a-468, b.

Necessitas ex suppositione, quid? ii, 471, b, circa finem.

Divina praescientia nullam necessitatem rebus praescitis imponit. ii, 486, b.

Divina providentia nullam necessitatem rebus provisitis contingentibus imponit. ii, 487, b.

Divina praedestinatio nullam necessitatem absolutam imponit praedestinatis. ii, 488, a.

Quamnam necessitatem fatum imponat rebus? ii, 489, a, circa finem-493, a-496, a.

Necessitas duplex: scilicet per se, et per accidens. ii, 522, b.

Omnia quae vult divina voluntas, necessario vult, vel necessitate absoluta, vel necessitate conditionata. ii, 574, b, et inde.

Utrum Deus omnem voluntatem creatam necessitare possit, necessitate naturaliter praecedente; vel quomodo? ii, 583, b-590, a.

Necessitas immutabilitatis, qualis est? ii, 591, b.

Necessitas, non naturalis, sed coactionis, repugnat voluntati. iv, 229, b = vii, 180, a-193, b.

Ex necessitate materiae, non autem formae, mors in homine consequitur. iv, 328, a et b.

Duplex est dispositio necessitatis. vi, 32, a.

Dispositio necessitatis, non stat cum opposito formae. Quomodo intelligitur? vi, 131, b-132, a.

Non sunt de necessitate confessionis omnes circumstantiae aggravantes. vi, 388, b, et inde.

Venialia non sunt de necessitate confessionis. vi, 419, b.

Si de necessitate naturae ageret Deus, non in tot posset sicut nunc. vii, 19, b-20, a.

Utrum clare videns Deum ex necessitate diligat illum? vii, 125, b-130, a.

Voluntas non ea necessitate movet alias potentias, qua movetur in suum objectum. vii, 179, b, in fine, et inde.

Non tanta necessitate fertur voluntas in volitionem sui per se objecti, quanta in ipsum. vii, 184, b.

Utrum ex necessitate representet divina essentia omnes res creatas et creabiles, quantum ad id quod sunt? vii, 240, a-253, b, et inde.

NEGATIO

Negationes, in Deo, non sunt certe per aliquam affirmationem. i, 141, a.

Negatio, in esse negationis, actu non convenit aliquibus, nullo intellectu considerante. i, 159, a.

Distinctio secundum affirmationem et negationem non sufficit ad distinctionem realem. ii, 28, b.

Aequalitas in divinis non importat negationem maioris et minoris, sed habitudinem quam talis negatio consequitur. ii, 155, a.

De negatione quam dicit unum. ii, 187, b, et inde-206, b.

Utrum negatio importata per innascibilitatem fundetur super essentiam ut non ab alio? ii, 264, a-268, a.

Omne ens rationis est negatio aut relatio. iv, 379, b.

Negatio, vel privatio, quomodo possint esse de ratione entis positivi. v, 387, b.

NIHIL

Quomodo differant esse ex nihilo et non esse ex aliquo? i, 258, a.

Nihil dupliciter; et per quid aliquid dicatur extra nihil? i, 327, b-328, a, b, et inde.

Nulla est res quae possit naturaliter et per propriam potentiam in nihilum cadere. i, 366, b = vii, 44, a.

Etiam si aliquid ens esset ab aeterno, esset a Deo ex nihilo. iii, 12, b.

Præteritum, inquantum huiusmodi, extra ipsum nihil est. In quo sensu? iii, 18, a.

Quomodo id quod creatur fiat ex nihilo: per se, vel per accidens? iii, 69, b, in fine-98, a, in fine, b.

Fieri aliquid ex nihilo multipliciter intelligi potest. iii, 70, a, et inde.

Nihil potest in propositione teneri dupliciter: scilicet categorematice, et syncategorematice. iii, 71, a, in fine, b.

Quomodo ista sit concedenda: *Nihil fit aliquid*? iii, 72, a.

De duplici nihilo: existentia: scilicet, et essentia: iii, 72, b, et inde.

Essentia rei nihil est sine esse existentia:, nisi forte in intellectu creantis. iii, 74, b.

Quid importet distantia inter aliquid ens et suum nihil? iii, 97, a et b-106, a et b.

Una distantia inter unum ens et suum nihil, potest esse maior quam alia distantia inter aliud ens et suum nihil. iii, 99, a.

Potentia facientis aliquid ex nihilo nullam habet proportionem cum potentia facientis aliquid tantummodo ex aliquo. iii, 100, a-107, a.

Nulla virtus finita potest producere aliquid ex nihilo. iii, 106, b, in fine; et inde.

Peccatum nihil est. Quis sensus? iv, 414, a.

Esse ex nihilo est prima radix omnis defectus. iv, 505, a-507, a et b.

NOBILIS, NOBILITAS

Fruitio est nobilissima operatio voluntatis. i, 72, b.

Quid est nobiliter simpliciter: intellectus, an voluntas? i, 85, a-85, b, circa finem-86, a-217, b = vi, 103, a = vii, 150, a, et inde-159, a, et inde.

Utrum ad nobilitatem animae pertineat quod per essentiam operetur? i, 198, a et b-204, a, et inde.

Nobilitas duplex: scilicet simpliciter, et secundum quid. ii, 93, b.

Non est necesse causam instrumentalem esse nobiliorem suo effectu equivoco. ii, 359, b = vi, 272, a.

Quae nobiliter et quae ignobiliter in intellectu sint? ii, 365, b.

Agens non est semper nobiliter patiente; secus inquantum agens. ii, 434, b = vi, 272, a.

Homo est nobilior cælo. iii, 486, a.

Simpliciter esset nobiliter cælum anima rationali, si esset penitus sine materia. iv, 13, a.

Comparatio animae ad formam cæli in nobilitate. iv, 18, a-76, b.

Non omne agens equivocum, est nobiliter patiente. iv, 221, b, in fine, et inde.

Potentia activa, ut sic, est nobilior passiva; licet quandoque sit econtra simpliciter. vi, 39, a = vii, 267, a et b.

Actus non eo est nobilior, quo liberior. vii, 159, a.

Virtutes intellectuales, simpliciter loquendo, sunt nobiliores virtutibus moralibus. vii, 162, a.

Intellectus agens est nobilior possibili. vii, 212, a.

NOLITIO

Quomodo aliqua nolitio possit esse directa nolitio sui? i, 82, a.

Nolitio non est remissibilis in infinitum. iv, 420, b.

NOMEN

Nullum nomen a nobis impositum dicitur univocè de Deo

et creatura. I, 125, a-359, a-361, b, in fine-401, a=II, 172, a.

Aliquod nomen potest importare respectum dupliciter. I, 188, b-401, b=IV, 384, b=v, 301, a=VI, 90, b.

Omne nomen, cuiuscumque sit prædicamenti, significat substantiam cum qualitate. I, 221, a=II, 176, a.

Nullum nomen de prædicamento accidentis significat substantiam, prout eam accipit logicus, vel primus philosophus, nisi forte ex consequenti. I, 221, a, circa finem.

Omne nomen supponit pro substantia, et significat proprie qualitatem, loquendo ut grammaticus loquitur de substantia et qualitate. I, 221, b.

Significatum nominis est duplex: materiale scilicet, et formale. I, 222, a.

Hoc nomen *Deus*, et quodlibet aliud concretum substantiale, significat distincte quidditatem vel essentiam, indistincte autem supposita illius naturæ. I, 222, a=II, 171, b.

Nomina adjectiva recipiunt numerum a suppositis; substantiva vero a forma significata. I, 223, a=II, 38, a, in fine-42, b, in fine, et inde.

Nominum significantium formas accidentales, quædam significant subjectum determinate, quædam vero indeterminate. I, 223, b.

Hoc nomen *Deus* convenit cum terminis communibus, et cum discretis; et in quibus? I, 224, b.

Utrum hoc nomen *Deus* possit quandoque pro essentia et quandoque pro persona supponere? I, 226, b-227, a.

Individuum substantiæ habet quatuor nomina. I, 228, b, circa finem-237, a, in fine, et inde.

Differentia inter adjectiva et substantiva nomina. I, 256, a.

Nomen verbale et verbum non omnino idem significant. I, 320, b, circa finem.

Nomina dicta de Deo non sunt synonyma. I, 406, b.

Eorum quæ nominibus significantur, triplex differentia. II, 158, a=III, 153, a=v, 92, b, circa finem.

Nullum nomen proprie dicitur de Deo, quantum ad modum significandi. II, 170, a.

Omne nomen, quantum ad modum significandi, cum defectu est. II, 170, a.

Aliqua nomina proprie dicuntur de Deo, quantum ad rem significatam; et quædam non, sed solum metaphorice; et nomina quæ significant perfectionem simpliciter, prius dicuntur de Deo quam de creaturis. II, 170, b.

Nullum nomen a nobis impositum significat divinam essentiam ut in se est, sed solum secundum quod representatur in perfectionibus creaturarum. II, 171, a.

Nullum nomen a nobis impositum significat Deum secundum ejus simplicem et proprium ei soli conceptum. II, 171, b.

Quid est nomen dici de pluribus univoce; et quænam sunt requisita ad hoc? II, 175, b.

Omne nomen significat immediate aliquam conceptionem. II, 177, a.

Nomen *persona* non est nomen secundæ intentionis, licet sit nomen rei cui convenit secunda intentio. II, 178, b.

Hoc nomen *individuum* significat quamdam intentionem. 179, a.

Hoc nomen *persona* non prædicatur in quid de Patre et Filio. II, 184, b.

Suppositum est nomen secundæ intentionis. II, 184, b, in fine.

Particulare in genere substantiæ potest nominari nominibus primæ impositionis; habet etiam alia nomina secundæ intentionis. II, 185, a.

Non omne nomen commune significat secundam intentionem, quia nec omne commune est secunda intentio. II, 185, a, in fine, b.

Nomen *persona* proprie dicitur in divinis. II, 209, b.

Quid nomen *persona*, in divinis, significat in recto et in obliquo? II, 210, a-212, a-213, a et b.

Hoc nomen *persona* est commune divinis personis, non secundum rem, sed secundum rationem. II, 211, a.

Concretis et abstractis nominibus uti in divinis, ipsis non præjudicat. II, 271, a-280, a.

Non oportet attendere ad nomen quo significatur forma, ad cognoscendum utrum sit absoluta secundum rem. II, 304, a.

Aliquod nomen, in divinis, potest connotare effectum in creatura dupliciter. III, 118, b.

Nomen non semper significat id a quo imponitur. IV, 268, b, in fine.

Quotupliciter sumitur nomen *ratio*? IV, 388, a.

Quid significant nomina *intellectus*, *usus* et *conscientia*? IV, 442, a.

Nomen sumptum cum reduplicatione magis proprie tenetur pro natura quam pro supposito. V, 145, a-149, a.

Hoc nomen *Christus* non importat ens per accidens. V, 156, a, in fine, b.

In quolibet nomine est duo considerare; unum significat et pro altero supponit. V, 157, a.

Hoc nomen *Christus* multipliciter sumitur. V, 284, a.

Hoc nomen *Christus* non supponit pro composito ex natura humana et divina, sed pro persona increata. V, 284, b-286, a.

Nomina aliarum passionum non ita convenienter possunt transumi ad virtutem sicut nomen spei. V, 352, a.

Aliquid per nomen significatur dupliciter. Et unde dicatur nomen supponere, et unde copulare? VI, 495, a et b.

NON ENS

Utrum entis ad non ens, et e converso, sit relatio realis? II, 313, b, et inde-316, a, et inde.

Ratio intellectui divino cognoscendi omnia entia et non entia est divina essentia. II, 461, a et b.

Utrum propter distantiam entis a non ente requiratur potentia infinita in creante? III, 88, b, et inde-95, a, in fine, b-97, a, et inde-112, a, circa finem, b.

Id quod implicat contradictionem, nec est ens, nec non ens. III, 98, b.

Non ens, tripliciter, secundum Philosophum et Commentatorem. IV, 33, b.

NON ESSE

Non esse dupliciter considerari potest. I, 112, a.

Utrum essentia creaturæ possit intelligi sub *non esse*? I, 309, a et b.

Dupliciter contingere potest quod in natura alicujus non sit possibilitas ad *non esse*. I, 366, a=VII, 43, a.

Multipliciter demonstratur omnes substantias intellectuales non habere de se potentiam ad *non esse*. I, 366, b, circa finem=VII, 38, a, et inde.

In quonam sensu dicitur quod creaturæ convenit ex se non esse? III, 12, b, in fine-13, a=IV, 504, b, et inde.

Utrum perpetuum possit aliquando non esse? III, 44, a et b-76, b.

Suum *non esse* potest creatura appetere de per accidens, non autem per se. V, 367, b.

Non est possibile idem produci duplici productione creata de *non esse* simpliciter ad *esse*. VII, 22, a.

NOTIO

Notionum varietas; et quomodo ad essentiam comparantur? I, 258, b, circa finem, et inde.

Distinctio notionis, relationis, et proprietatis, in divinis tripliciter assignari potest; et quotuplex sit notio? II, 262, b, et inde.

Innascibilitas est notio Patris, non vere inspirabilitas. II, 263, a, circa finem-270, b.

Utrum sit dare sextam notionem? II, 267, a-270, b.
 Notiones dignitatem important. II, 270, a.
 Notiones sunt ponendae in divinis, sive proprietates in abstracto notificantes personas. II, 271, a.
 Principium in divinis, prout una persona dicitur principium alterius, dicitur notionem, quae est origo, non autem prioritatem. II, 272, b.
 Notio quid; et quis primus hujus nominis auctor? II, 280, a.

NOTIONALE

De amore notionali in divinis. II, 146, b, circa finem, et inde-327, b.
 Quomodo intelligere et velle sint actus essentiales in divinis, vel notionales? II, 259, b.
 Ingenito, ut est quid notionale, non accidit esse genitorem. II, 268, a, in fine, b.
 Super actus notionales realiter distinctos fundantur relationes oppositae in divinis. II, 325, b.
 In actu notionali, qui est diligere, duo intelliguntur. II, 328, a.

NOTITIA

Respectu quorum, et quomodo sit in beatis notitia intuitiva? I, 82, a.
 Amor est notitia. Quis sensus? I, 216, a.
 Verbum est notitia genita. Quis sensus? II, 16, b-258, b, circa finem-260, b, circa finem.
 In divinis prius est generatio Verbi quam notitia creaturatum. II, 402, b.
 Notitia intuitiva, quid, quotque modis? III, 293, b, et inde.
 Distincta notitia alicujus objecti, dupliciter. III, 310, a.
 Non omnem notitiam, etiam libere elicitam, necessario praecedat volitio elicita. III, 330, a.
 Omnis notitia est per speciem, nisi objectum sit forma intellectus. III, 496, b.
 Vera notitia tollit obligationem conscientiae erroneae. IV, 451, b.
 Utrum divina essentia possit esse creaturae formalis notitia immutativa, licet non informativa? V, 176, a, et inde-184, a, et inde.
 Notitia visionis, et simplicis intelligentiae, quid? VI, 217, a.

NOTUM

Utrum distinctio qua dicitur quod quaedam sunt magis nota nobis et quaedam simpliciter, sit bona? V, 327, a, in fine, et inde-336, b.
 Distinctio inter magis nota nobis et magis nota simpliciter, sumitur etiam ex parte objecti plus vel minus noseibilis. V, 336, b.

NUMERARE, NUMERUS

Non est simile de multitudine numerorum et multitudine movente nota. I, 166, a.
 Tam numerus quam unitas quae est principium numeri, addit aliquid supra rem quae dicitur una. Et quid est illud? II, 185, b, circa finem.
 Numerus qui est species quantitatis, et unitas quae est principium ejus, solum reperiuntur in rebus materialibus. II, 187, a, in fine.
 Numerus qui est de genere quantitatis, est unum quid simpliciter, seu est simplex, et non solum sicut acervus. II, 189, a.
 Ultima unitas est forma numeri, dans ei speciem. II, 189, a et b-204, a.
 Duplex est forma numeri: partis scilicet, et totius; et utraque distinguitur ab eo cujus est forma realiter. II, 189, b.
 Utrum forma numeri sit extra animam, et constituatur ex unitatibus? II, 194, b, et inde-202, b, et inde.

Utrum generetur alius numerus in reflexione numeri super numerum? II, 195, a, in fine, b-203, a, circa finem.
 Cum invenitur dictum quod numerus sit unitates, est praedicatio per causam. II, 201, b.
 Numerus est forma simplex; nec est secundum se totum in subjecto, sed pars in parte. II, 201, b, circa finem.
 Numerus differt realiter a qualibet unitate seorsum accepta, et ab omnibus simul sumptis. II, 203, a, circa finem.
 Numerus duplex: scilicet abstractus, et numeratus, seu in rebus. II, 204, a.
 Ad numerare requiruntur tria. II, 204, a, circa finem.
 Numerus non componitur ex unis, sed ex unitatibus. II, 204, b, circa finem.
 Quaedam sunt passionum propriae numero; quaedam vero communes etiam multitudini. II, 205, b.
 Ultima unitas est forma numeri extrinseca, non intrinseca. II, 206, b, circa finem.
 Numerus proprie dictus, qui est de genere quantitatis, non habet locum in divinis. II, 207, a.
 Termini numerales (scilicet unum, duo et tria), cum dicuntur in divinis, non dicunt numerum qui est de genere quantitatis, sed unitatem vel multitudinem quae consequuntur ens. II, 207, a, circa finem.
 Tales termini numerales, in divinis, dicuntur positive et remote. II, 207, b.
 In divinis, licet non sit numerus simpliciter, est tamen ibi numerus quidam. II, 208, a.
 Numerus absolutus, qui ponitur in divinis, est ens fabricatum ab anima. II, 208, b.
 Relationes fundatae in numeris, ut dupli et dimidii, suntne distinctae a suis fundamentis? II, 295, a, in fine-307, b.
 Species quantitatum sumuntur penes numerum, et proportionaliter ad species numerorum. II, 324, b.
 Utrum in divino prospectu sint evacuae species numerorum, seu infinitum numero? II, 376, b, et inde-385, b, et inde.
 Numerus praedestinatorum aliter est certus quam numerus reprobatorum. II, 491, a, et inde.
 Numero differunt quaecumque differunt genere. Quis sensus? Et quomodo contingit aliqua differre numero? III, 61, a.
 Quomodo intelligitur quod dicit Augustinus, numerum senarium esse perfectum? III, 74, a, circa finem.
 Tempus non est simpliciter et absolute numerus, sed continuum; est tamen formaliter numerus. III, 151, a et b-176, a.
 Ea sunt numero unum, quorum materia est una. Quis sensus? III, 230, a, circa finem.
 Non ad certum numerum individuorum determinatur species in intellectu angelico. III, 317, a.
 Utrum numerus sit alia res a rebus numeratis? IV, 134, a, circa finem-146, b.

NUNC

Aliter se habet nunc aeternitatis ad aeternitatem, quam nunc temporis ad tempus, et quam nunc aevi ad aevum. 5, a.
 Utrum nunc possit aliquo modo Deo attribui? II, 9, b-9, a.
 Utrum nunc possit concipi per modum stantis? II, 7, a-9, b.
 Nunc et tunc non sunt differentiae durationis, nisi fluentis atque compositae; et non omnino similiter se habent nunc et tunc, et hic et ibi. II, 9, a, in fine.
 Nunc aevi est accidens primi aeterni. III, 147, b.
 Nunc quod est idem in toto tempore, est secundum se notius, licet quandoque non nobis. III, 148, b.
 Aliud est nunc, quod mensurat mobile, secundum id quod est, secundum quod esse est invariabile; et tale nunc est nunc aevi. Aliud est nunc, quod est mensura mobilis,

secundum quod est idem in toto motu. Et aliud est, quod est continuativum temporis. III, 149, a, in fine, b.
 Utrum instans, seu nunc, secundum substantiam, et secundum esse, sit aliquid indivisibile, non durans? III, 160, b, et inde-180, a, et inde.
 Secundum Aristotelem, et Commentatorem, est aliquod nunc, quod manet idem secundum substantiam in toto tempore. III, 178, a, circa finem, b.
 Nunc quod manet idem in toto tempore, et est mensura mobilis, et subjective in eo, et non substantia ejus (ut tenent Gregorius et Ægidius), nec est tempus, nec pars aut terminus temporis, sed omnino extrinsecum tempori. III, 178, b, in fine-179, a et b.
 Nunc fluens causatne tempus? III, 179, b.
 Nunc stans variatur secundum esse. Quis sensus? III, 180, a.
 Aliquid simul est in triplici nunc; non autem in quolibet, sicut in propria mensura. III, 184, a.
 Nunc triplex, scilicet temporis, ævi, et eternitatis, diversa diversimode denominat. III, 184, a-415, b.
 Plures mundi, si essent, quomodo essent vel non essent in eodem nunc? III, 184, a, circa finem.
 In nunc ævi possunt duo contradictoria esse simul vera, secus in nunc temporis. III, 193, a.

NUTRITIO

Quomodo intelligatur mixta nutriri ex elementis? IV, 80, a.
 Non omne quod plus habet de materia, plus nutrit, aut melius. IV, 98, b.
 Non valet: Totum nutritur, ergo quælibet ejus pars nutritur, aut deperdi potest, vel acquiri. IV, 103, a.
 Nutritio, in brutis, in quibus non est similis nutritioni in homine? IV, 103, b.

OBEDIENTIA, OBEDIENTIALE

Omni potentiam obedientialem alicujus naturæ non est necesse cognoscere perfecte, ad hanc naturam comprehendendam. I, 18, b-19, a.
 De potentia obedientiæ, II, 508, a.
 Quid est obedientialis potentia materiæ ad formam? II, 517, b, circa finem, et inde.
 Similitudo posita per Apostolum (*Roman. 5, v. 19*), sicut per unius inobedientiam peccatores constituti sunt multi, ita per unius obedientiam justi constituuntur multi, in quibus attendatur? IV, 337, a, circa finem-347, b.
 Votum obedientiæ, cum voto paupertatis et continentiæ, congrue religioni aptatur. VI, 535, a, circa finem.

OBJECTIVUM

De distinctione inter objectivam et subjectivam potentiam. IV, 32, a.
 Non oportet quod visio objecti, vel species, præcise et adæquate sit tanta realiter quanta est objectiva apparentia. V, 189, a, circa finem.
 Duplex est objectiva apparentia. V, 189, b, circa finem.

OBJECTUM

De objecto theologiæ. I, 14, a-48, b-49, a.
 In quo genere causæ objectum distinguitur potentias, actus et habitus? I, 19, b, in fine.
 Penes formales differentias objectorum distinguuntur actus. I, 35, a, b, et inde.
 Penes unitatem formalis rationis objecti, quam primo et per se respicit, unitas specifica habitus scientifici attenditur. I, 30, b, in fine.
 Idem, secundum diversas rationes objecti, et ut objectum

est, et ut res est, refertur ad diversas potentias. I, 44, b.
 Objectum scientiæ nostræ est quid incomplexum ex parte rei, licet ex parte nostri sit quid complexum per modum enuntiabilis. I, 40, a.
 Objectum fidei duplex: complexum, et incomplexum. I, 46, a = v, 321, a.
 Differentia inter objectum et subjectum scientiæ. I, 40, b.
 In objecto alicujus potentiae est tria considerare: formale, materiale, et accidentale. I, 47, a.
 Formalis ratio objecti potest sumi tripliciter. I, 47, b.
 Aliqua diversitas objectorum sufficit ad diversificandum habitus, quæ tamen non sufficit ad diversificandum potentias. I, 48, a.
 Unde aliquid dicatur objectum? I, 48, b.
 Res non est proximum objectum assensus, ut assensus est. I, 53, a et b.
 De objecto Physicæ, Mathematicæ et Metaphysicæ. I, 58, a.
 Ratio objecti, ut res est, principaliter consideratur in scientia; non autem ratio objecti, ut objectum est. I, 59, a.
 Aliud objectum habet amor concupiscentiæ, et aliud concupiscentia. I, 75, a.
 Quæ formalis distinctio objectorum diversificet passiones, potentias, et habitus? I, 76, b = II, 82, a.
 Quandam objecta operationum sint delectabilia? I, 80, b = v, 344, a.
 In objecto primario fruitionis, non autem in secundario, ponitur finis lætitiæ. I, 81, a, in fine, b.
 Objectum rationis est nobilius quam objectum appetitus. I, 85, a et b = VII, 162, a.
 Potentialitas, obscuritas, confusio, et hujusmodi, non conveniunt objecto conceptu, sed se tenent ex parte modi concipiendi. I, 110, a, in fine, b.
 Aliquid necessario fertur in objectum, puta appetibile, quod tamen non necessario removet prohibens. I, 112, a, circa finem.
 Objectum visionis mentalis clare est diversum ab objecto visionis confusæ. I, 116, a.
 Objectum primum et per se intellectus nostri est ens. I, 117, a = III, 81, a, in fine, b.
 Verum est primum objectum intellectus nostri, non tamen per se. I, 117, b.
 Materiale objectum intellectus, et proportionatum nobis, pro illo statu, est quidditas rei materialis. I, 118, a.
 Licet verum non sit formale et per se objectum quod intellectus nostri, est tamen formale et per se objectum quo. I, 119, b, in fine-120, a.
 In objecto cujuslibet potentiae est tria considerare. I, 120, a.
 Quomodo lux sit formale et per se objectum visus? I, 120, a.
 In oppositum objecti materialis, non autem formalis, potest ferri potentia. I, 136, a.
 Est duplex improprio potentiae ad objectum. I, 138, b.
 Ab objectis sumitur distinctio specifica et generica potentiarum animæ; et quomodo? I, 193, a et b-194, a, et inde-196, a et b.
 Objectum intellectus, inquantum terminans, nec est universale, nec particulare; sed, inquantum movetis, est universale. I, 349, b.
 Objectum intellectus, ante actum, est universale in aptitudine. I, 352, a.
 Objectum in potentia præcedit actum potentiae, non autem objectum in actu. I, 353, b, in fine.
 Objectum simplicissimum diversimode sibi potest intellectum assimilare. I, 413, a.
 Objectum trahit potentiam, et potentia se movet per habitum. II, 83, b.
 Duplex objectum intellectus. II, 253, b.
 Ad objectum a quo causatur, scientia habet duplicem relationem. II, 301, b.

Prius natura species objecti est præsens ipsi potentiae, quam objectum sit ei præsens. II, 362, a.

Primum et principale objectum intellectus divini est sola essentia divina. II, 371, a.

Quid requiratur ad hoc quod aliquid sit formale objectum alicuius potentiae? II, 383, b.

Quid requiratur ad rationem objecti adaequati? II, 383, b, in fine, et inde.

Utrum ex conditione objecti, an ex ratione medii, dicatur scientia universalis vel particularis? II, 401, b-404, b.

Scientia non dependet ab omni suo objecto. II, 405, b.

Objectum manet in agente, in actione immanente; secus in actione transeunte. III, 255, b.

Moveri ab objecto non est de ratione cognoscentis, inquantum est cognoscens. III, 256, a.

Objectum, etiam præsens, non potest intueri potentia sine specie, III, 305, b.

Ab objecto non dependet in esse, sed in fieri tantum, species intelligibilis. III, 309, a.

Non est necessarium quod quicquid est ratio distincte cognoscendi plura, habeat unum objectum, in quo perfecte includuntur illa plura. III, 312, b-313, b, in fine.

Non omnis ratio cognoscendi creata mensuratur a suo objecto. III, 313, a, b, in fine, et inde.

Qualiter objectum moveat potentiam, et in quo genere causae? III, 449, a.

Objectum voluntatis est duplex. IV, 231, b.

Sine suo objecto non potest potentia exire in actum suum. IV, 245, b, in fine.

Ab objecto specificantur actus, maxime in potentis passivis. IV, 245, b, in fine.

An ab objecto fiat aliqua impressio in voluntatem? IV, 247, a.

De modo quo objectum voluntatis requiritur ad actum ejus. IV, 248, a, et inde-253, a, et inde.

Objectum voluntatis dupliciter se habet ad ipsam: scilicet ut movens, et ut terminans. IV, 253, b.

Quomodo objectum sit mensura actus humani? IV, 410, a.

Objectum voluntatis est terminus ejus. Quis sensus? IV, 440, b.

Objecta distinguunt peccata. IV, 495, b.

Objectum intellectus quandoque est universale in potentia, quandoque in habitu, quandoque in actu. V, 96, b, circa finem.

Utrum formale in objecto fidei sit prima veritas? V, 313, a-321, a.

In objecto potentiae contingit tria considerari. V, 320, a.

In objecto fidei tria inveniuntur. V, 320, a.

Formalis ratio objecti alicuius habitus intellectualis est duplex. V, 328, a-329, a.

De objecto spei. V, 338, b-339, b, in fine, et inde-342, a, in fine, et inde-349, b.

Utrum proprium objectum gaudii sit Deus, vel beatitudo creata? V, 340, a-343, b.

Deus potest esse objectum immediatum desiderii, licet aliquando non sit totale. V, 345, b.

Quodnam est objectum charitatis? V, 354, b-359, b, et inde-364, b, et inde.

Objectum voluntatis non est ens, sed bonum. V, 366, b.

De objecto donorum. V, 422, a et b.

Objectum cogitativae, quid? VI, 212, b.

De objecto virtutis poenitentiae. VI, 297, b, et inde-305, a, circa finem, et inde.

Objectum beatificum principaliter, et immediatius, et prius respicit intellectum quam voluntatem. VII, 152, a, et inde-158, a, et b.

Bonum comparatur ad intellectum ut objectum materiale et terminativum; sed verum, ut formale et motivum. Ad voluntatem autem econtra. VII, 153, a.

Ratio summi boni est ratio communis objecti beatifici; ratio vero primi veri, specialis. VII, 153, a.

Deus, sub ratione qua summum bonum, est objectum beatificum, quasi in habitu; sed, ultra hoc, ut præsens et habitus, quasi in actu. VII, 158, b.

De proportionem inter objectum naturaliter cognoscibile et potentiam cognoscitivam. VII, 206, a.

Objectum quandoque expressius representatur per verbum quam per speciem intelligibilem. VII, 232, a.

Aliud objectum habet potentia motiva angeli, et aliud potentia motiva animae. VII, 287, b.

OBSTINATIO

Obstinatio diaboli est ex tribus causis, ad quas omnes aliae reducuntur. III, 426, a.

Utrum obstinatus necessario velit malum? III, 430, b, et inde-447, b, et inde.

Utrum obstinatio diaboli proveniat ex immobilitate apprehensionis, aut ex hoc quod intellectus angeli est sufficiens motor voluntatis? III, 431, a, et inde-449, a, et inde.

Utrum haec diaboli obstinatio proveniat ex immobili adhesionem ad finem quem sibi statuit? III, 433, b, et inde-456, a, et inde.

Non omnis, sed aliqua causa, communis est obstinationis hominum et demonum. III, 452, a.

Unde oritur obstinatio in anima separata? III, 453, a.

Anima conjuncta, est causa suae obstinationis in fieri; in instanti vero separationis, in facto esse. III, 453, b.

ODIUM

Odium et tristitia distinguuntur realiter. I, 76, b, circa finem.

Deus non potest odio haberi, nisi per accidens. I, 99, b, et inde-102, a-113, a = III, 351, b = IV, 405, a.

Non potest odio haberi beatitudo apprehensa sub ratione universalis boni. I, 100, b.

Odium Dei non causat peccatum quod odit. II, 93, a, in fine.

Quomodo potest dici in Deo esse odium? II, 560, b-567, a-570, a-571, b, in fine.

Damnati Deum odio habent, non tamen in se, sed in suis effectibus. III, 351, b = V, 436, a et b.

Stante clara Dei visione, non potest Deus per se odio haberi. III, 436, a.

Differentia inter odientem et iratum, in hoc quod est appetere malum. IV, 405, a.

Odium ponit in Deo aliquem actum voluntatis. VI, 367, b.

Voluntas potest odire aliquid in universali. VII, 181, a.

Dupliciter potest aliquis se odio habere per accidens, nullo autem modo per se. VII, 185, b.

Odium causatur radicaliter ex amore. VII, 189, b.

OFFENSA

Offensa differt a reatu et macula. VI, 312, b, in fine-313, a et b.

Aliqua offensa Dei est in peccato veniali. VI, 343, a.

Utrum offensa qua offensus offenditur, et poena qua offendens punitur, sint idem? VI, 360, b, circa finem, et inde-367, a, in fine, et inde.

Ad recompensationem offensae Dei, quae exiguntur? VI, 369, a.

Offensa et privatio gratiae non sunt omnino idem. VI, 418, a.

Offensa Dei, quid? VI, 418, b.

OMISSIO

De peccato omissionis variae opiniones. IV, 408, b.

Utrum ad peccatum omissionis requiratur quicumque actus? IV, 411, b, et inde-417, a, et inde.

Utrum pura omissio possit aliquo modo esse peccatum mortale? iv, 412, b, circa finem, et inde-420, a, et inde.

Ad peccatum omissionis necessario requisita. iv, 417, a et b.

Voluntatis actus potest esse causa peccati omissionis dupliciter. iv, 417, b.

Propter omissionem modi charitatis, ad quem tenetur, potest aliquis, observans aliquod præceptum, peccare mortaliter. iv, 463, a, circa finem.

OMNIPOTENTIA

Potentia generandi non continetur sub omnipotentia, sicut potentia creandi. i, 271, a.

Ad omnipotentiam Patris, non autem ad omnipotentiam simpliciter, pertinet potentia generandi. ii, 165, a.

Divina potentia est omnipotentia: quæ ad aliquid quidem comparatur ut ad operatum, ad aliquid vero ut ad operationem. ii, 166, a-508, b.

Deus dicitur omnipotens, quia potest omne possibile; et hoc possibile non distinguitur contra necessarium, sed est possibile logicum. ii, 169, b-509, a, in fine.

Anima Christi non habuit omnipotentiam simpliciter, nec respectu creaturarum, nec respectu proprii corporis. v, 233, b.

OPERATIO

Duplex est operatio intellectus, et duplici rei respondet. i, 57, a = iv, 243, b.

Principalissima operatio voluntatis est amor. i, 72, b.

In operationem reducitur delectatio sicut in causam et objectum, et ad operationem ordinatur sicut in finem. i, 80, b-83, b = v, 344, a, et inde.

Accidens non habet proprie operationem. i, 176, b.

Operatio, et potentia operativa, et substantia operans, distinguuntur realiter, in rebus creatis. i, 182, b, et inde.

Non est necesse principium proximum cujuslibet operationis creature esse ejusdem generis vel æque perfectum cum termino producto. i, 212, a, circa finem.

Cur aliqua operatio exigit potentiam activam, et aliqua non? i, 217, a.

Cur habituatus inclinatur ad operationem habitus? ii, 83, b, circa finem.

In aliquam operationem potest agens, in quam prius non poterat. Et unde hoc procedit? ii, 130, b.

Quæ forma sit principium operationis, et quæ non? ii, 364, b, in fine.

Nulli creature potest conferri ut operetur absque operatione divina. iii, 31, a et b-32, a.

Qualiter operatio qua angelus est in loco, sit in loco? iii, 133, a-134, b.

Operationes angelorum, quomodo mensurantur? iii, 150, b-154, a-155, a et b.

Non omnis forma habet propriam operationem. iii, 281, a.

Modus operandi, quomodo sequitur modum essendi? iii, 318, a.

Non inconvenit dicere, aliquam operationem, quam nunc angelus habet, esse immediatam suæ creationi. iii, 360, b.

Operationes animæ non sunt in tempore nisi per accidens. iii, 374, a.

Operatio non potest cognosci nisi altero sex modorum. iii, 475, b.

Ex operatione dignoscitur natura et virtus animæ. iii, 478, a.

Operationum animæ quædam sunt naturales, quædam animales. iv, 102, a.

Diversæ sunt operationes unius suppositi. v, 120, b.

Nihil potest per se operari, nisi sit per se subsistens. v, 162, b.

Aliquæ operationes indigent regula eas rectificante, aliquæ vero non. v, 163, a, circa finem, b.

Operatio vitalis, quæ? v, 184, b.

Est duplex operatio in parte sensitiva. v, 192, b.

Propriam operationem, distinctam ab operatione divine nature, habuit natura humana in Christo. v, 237, b.

Operatio aliqua potest dici operatio hominis, vel humana tripliciter. v, 419, a, et inde.

Operatio perversa damnatorum est eorum maxima miseria. vii, 118, a.

Utrum beatitudo consistat in operatione secundum suam rationem absolutam, seu potius prout est operatio exhibitiva objecti in esse presentiali? vii, 138, a-144, a.

Operatio beatifica dicitur immutabilis tripliciter. vii, 145, a.

Non in operatione intellectus practici, sed in operatione intellectus speculativi, beatitudo consistit. vii, 147, b.

Utrum in unica operatione beatitudo formaliter et essentialiter consistat? v, 150, b, et inde-163, a, et inde.

Operatio voluntatis nunquam est propter se finaliter, sed propter operationem intellectus. vii, 154, a.

Aliqua vitalis operatio est a principio intrinseco, et extrinseco, diversimode. vii, 229, a.

OPINIO

De ratione opinionis quid? Et quomodo opinio distinguatur a scientia? i, 13, a et b = v, 332, b-334, a.

Opinio falsa circa naturalia non potest esse in diabolo. iii, 451, a.

Utrum opinio et scientia, quoad actus, simul esse possint in eodem, respectu ejusdem? v, 325, a, circa finem, et inde-332, b, in fine, et inde.

Utrum habitus opinionis et habitus scientiæ simul esse possint in eodem, et de eadem conclusione? v, 326, a-335, b.

Differentia inter opinantem, intelligentem, scientem, credentem, dubitantem, et nescientem. v, 335, a.

Utrum habitus opinionis possit stare cum actu scientiæ de eodem? v, 378, b-385, b.

OPPOSITIO, OPPOSITUM

De oppositione usus fructuoni et electioni. i, 92, b-93, a.

Respectu quorum et quomodo voluntas se habet ad opposita? i, 114, b = vii, 182, a, in fine.

Maxima oppositio est contradictio; et omnes aliæ oppositiones addunt ad eam. i, 154, b, in fine.

In quonam sensu contradictio est realis oppositio? i, 161, b.

In oppositum cujuslibet dictaminis potest voluntas. Quis sensus? i, 215, a, in fine, b.

Sicut oppositum de opposito, ita propositum de proposito.

Quis sensus? ii, 67, b-68, a.

Duo opposita simul inesse eidem secundum idem, Deus non potest facere. ii, 510, b.

In quonam sensu, intellectu existente in apice rationis, voluntas potest in oppositum? iii, 350, b, in fine, et inde.

Bonus et malus actus ex genere, sunt opposita mediata; bonus vero et malus ex circumstantia, immediata. iv, 454, b.

Quomodo est oppositio inter bonum et malum? iv, 460, b, et inde.

In oppositis privative, quomodo inveniatur medium? iv, 461, a.

Oppositio formalis non solum est inter formas ejusdem generis proximi, sed etiam diversorum generum. v, 387, a.

Inter oppositionis genera primum est contradictionis. v, 388, a.

Falsum est omnem potentiam mere passivam indifferenter esse ad opposita vel contradictoria. vi, 268, b.

OPUS

- Duplex est opus. Et a quonam opere, et a quanam relatione ad opus, dicitur habitus practicus? i, 22, a, b, et inde.
Opus perficitur delectatione; et quomodo? i, 76, b, in fine-83, a.
Utrum opera peccatoris possint esse moraliter bona? iv, 302, b, et inde.
Opus dicitur magnum dupliciter. v, 139, b.
Opus aliquod potest esse laboriosum et difficile dupliciter. v, 296, b.
Opera bona poenalia tantum pro faciente sunt meritoria; sed, dum fiunt pro alio, tantum pro illo sunt satisfactoria. vi, 407, a.
Bonum opus unius potest alteri continuari dupliciter. vi, 408, a.

OPUSCULUM

- Opusculum de Natura materiae falso adscribitur sancto Thomae. iv, 123, b.
Quaedam reprobata ex eodem opusculo. iv, 132, b.

ORATIO

- Licet totalis significatio orationis resultet ex significatis partium, non tamen constituitur ex partialibus significationibus partium quasi totum, sed quasi forma simplex ex sua dispositione materiali. vi, 157, a, in fine, et inde.
Oratio deprecativa, non vero indicativa, est forma sacramenti extremae unctionis. vi, 454, a.
Beati in Verbo vident orationes vocales eis directas, et orationes mentales eorum qui sibi afficiuntur. vii, 119, a et b.

ORDO

- De differentia ordinis a modo et specie; et quid importat? i, 181, b, et inde.
Ordo predicamentalis fundatur super re, non nisi mediante intellectu. i, 353, a-354, a = iv, 89, a-90, a.
Ordo secundum naturam potest dupliciter considerari. ii, 63, a.
Secundum ordinem causarum est ordo effectuum. ii, 85, b.
In rebus creatis est duplex ordo. ii, 88, b.
Aliqua esse ejusdem ordinis, prout requiritur ad relationem realem, contingit tripliciter. ii, 308, b.
Ordo in cognoscibilibus. ii, 349, b.
Ordo divinae providentiae et praedestinationis est certus. Quomodo? ii, 490, a et b.
Ordo tam in activitate quam actualitate corporum inferiorum ad superiora, et corporum absolute ad spirituales substantias. iv, 42, b, et inde.
Ordo varius secundum prius et posterius inter animam per generationem introductam et dispositiones. iv, 75, b.
Utrum sit determinatus ordo formarum in introductione formae substantialis post formam? iv, 85, a-87, a.
Ordo duplex: naturae, et temporis. iv, 356, a, in fine.
Unde sumatur ordo predicabilium? v, 98, a, circa finem.
Non est ordo in substantia. Quis sensus? v, 103, a.
Diversus est ordo originis rerum prophetatarum et cognitionis earum. v, 200, a.
Non ordo temporis, sed naturae tantum, attenditur in virtutibus, quantum ad habitus. v, 443, b, et inde = vi, 304, a, in fine, b.
In sacramento ordinis est sanctificatio. vi, 16, b.
Aliquis non fictus recipit characterem ordinis, qui tamen non recipit gratiam gratum facientem. vi, 77, b.
Licet episcopatus sit alius ordo ab ordine sacerdotii, non tamen aliud sacramentum. vi, 95, b.
In omnibus ordinibus, tam sacris quam non sacris, imprimitur character. vi, 100, a-468, b, et inde.

Quomodo Episcopus habeat aliquem ordinem supra simplicem sacerdotem? vi, 144, b.

Differentia sacramenti ordinis ab aliis circa sanctificationem materiae. vi, 154, b.

Privatio ordinis ad finem dupliciter. vi, 366, b.

Comparatio inter potestatem ordinis et potestatem jurisdictionis. vi, 395, b.

Ordo ecclesiasticus, in quo datur spiritualis potestas, est vere sacramentum. vi, 465, a.

Ordo sacer diffinitur. vi, 465, a, circa finem.

Licet sint plures ordines in Ecclesia, omnes tamen sunt unum totale sacramentum, et non plura totalia perfecta, nec plures ordines totales et perfecti. vi, 465, b.

Multitudo ordinum in Ecclesia inducta est propter tria. vi, 465, b.

Utrum ordo sacerdotalis sit sacramentum, ceteri vero sint sacramentalia quaedam? vi, 466, b, et inde-468, b-471, a, et inde-475, b, et inde.

Utrum potestas seu character sex ordinum inferiorum extendat se ad aliquem effectum interiorum et spirituum, in quem non posset carens tali ordine? vi, 470, a.
Distinctio et sufficientia ordinum ecclesiasticorum. vi, 471, b.

Ordo ostiariorum, lectorum, et acolythorum, non sunt tantum ex institutione Ecclesiae. vi, 472, a.

Tota plenitudo sacramenti ordinis est in solo sacerdotio. Quis sensus? vi, 472, b-473, a.

Non est de necessitate superioris ordinis quod aliquis habeat inferiorem, qui tamen posset omnia quae posset et inferior. vi, 472, b.

Ordo sacer dupliciter. vi, 473, a.

Sacramentum ordinis non se habet ad singulos ordines sicut totum universale, nec sicut totum integrale, sed sicut totum potestativum. vi, 473, a et b-475, b, et inde.

Episcopatus est ordo, accipiendo ordinem large, non vero proprie et stricte. vi, 478, b.

Cur ordines a solo Episcopo conferuntur? vi, 485, b.

Potestas conferendi ordines remanet in Episcopo haeretico. vi, 485, b, et inde.

Ordo sacer impedit matrimonium contrahendum, et dirimit contractum; apud orientales vero non dirimit contractum. vi, 517, a.

Utrum ordines sacri impediunt matrimonium ex hoc quod habent annexum votum continentiae? vi, 525, a-540, b.

Ordo inter poenas damnatorum. vii, 98, b-106, b.

Ordo finalis in partibus inter se et ad totum. vii, 276, b, circa finem, et inde.

ORGANICUM, ORGANIZATIO, ORGANUM

Utrum Deus possit facere hominem, vel animal, absque membris organicis? ii, 515, a et b-519, a.

Angelus potest cognoscere actus omnium virium organicarum in se. iii, 476, b.

In quonam sensu anima est actus corporis organici? iv, 101, a.

Non potest esse in parte organica character sacramentalis. vi, 104, a.

Utrum corpori organico disposito anima separata possit virtute propria se unire? vii, 34, b, et inde-46, b, et inde-49, a.

Utrum, quantum ad organizationem corporum, resurrectio mortuorum fiet in instanti? vii, 36, a-49, b.

Utrum organizatio et animatio corporum, in resurrectione, fient simul et in eodem instanti? vii, 36, b-50, a.

Utrum organa tactus, in damnatis, realiter calefiant? vii, 100, b-111, a et b.

Non omnis sensatio perficit sensum quoad organum. vii, 104, a.

ORIGO

- Non oportet in omnibus originem ab originato distingui. i, 251, b.
- Quomodo origines possunt distingui? ii, 20, b.
- Utrum ratio originis una persona sit in alia? ii, 148, b, in fine, et inde-150, b, et inde.
- Non per origines, sed potius per relationes originis, divinae personae constituuntur et distinguuntur. ii, 215, a, in fine, b.
- Origo non dicit solum respectum de genere relationis, sive active sumatur, sive passive. ii, 239, b.
- Ad significandum originem, non vero prioritatem, principii nomen imponitur. ii, 273, a.
- Origo active et passive sumpta potest fundare relationem realem. iv, 225, a, circa finem.

ORNATUS

- Ornatus corporis per praesentiam spiritus, quid? iii, 133, b.
- Utrum per sacramenta, et quidem per omnia, detur ornatus? vi, 5, b, et inde-19, a, et inde-436, b, in fine-442, a, circa finem.
- Utrum ad ornatum effective inducendum pertingant sacramenta? vi, 6, a, et inde-23, b, et inde.
- Utrum in confessione imprimatur aliquis ornatus in anima confitentis? vi, 375, b, et inde-377, b, et inde.
- Utrum in sacramento poenitentiae, praeter poenitentiam interiorem et remissionem peccati, sit ponendus aliquis ornatus; et quid sit iste ornatus? vi, 436, a, et inde-437, a, b, et inde-443, b, et inde.
- Spiritualis unctio potest vocari ornatus in sacramento extremae unctionis. vi, 460, a.
- Ornatus qui imprimitur in anima per sacramentum matrimonii, quid? Et quandonam imprimitur in illis qui matrimonium contraxerunt in infidelitate? vi, 500, a, et b-504, a.

PAPA

- Ex solius Papae commissione potest simplex sacerdos non episcopus confirmare. vi, 134, b.
- Utrum Papa possit aliquid immutare circa sacramenta et sacramentalia per Christum instituta; et simpliciter quid possit circa sacramenta? vi, 135, b, et inde-137, a, circa finem, et inde.
- Solus Papa habet plenitudinem potestatis. vi, 143, b.
- Papa potest dispensare cum ordinato in sacris quod possit contrahere matrimonium. vi, 429, b.
- Papa non potest dispensare super obligatione ad reddendum debitum. vi, 430, a.
- Aliqua quae non potest Papa, potest inferior, etiam circa sacramenta. vi, 431, a.
- Non omnia pertinentia ad Episcopum potest Papa committere simplici sacerdoti. vi, 486, a, in fine, b.
- Utrum Papa possit dispensare aliquem in hoc quod habeat simul duas uxores? vi, 519, b-530, b, in fine, et inde.
- Utrum Papa possit votum solenne continentiae relaxare? vi, 520, a, et inde-532, a, et inde.
- Utrum Papa possit sic dispensare in voto solenni religionis, quod monachus, manens monachus, uxoretur? vi, 522, a, et inde-537, a.
- Utrum Papa possit facere simpliciter de monacho non monachum? vi, 522, b, circa finem-538, a.

PARADISUS

- Aliquem exire de paradiso, potest intelligi dupliciter. vii, 281, b, in fine.

PARS

- Non omne habens partes est multa, nisi in potentia. ii, 204, b, in fine.

- Utrum relationes partium ad totum, et totius ad partes, sint reales? ii, 285, a, b, in fine-299, b-300, a.
- Utrum relatio unionis partium continui ad invicem sit distincta a fundamento? ii, 293, b, et inde-307, a.
- Quomodo continuum dicatur habere partes in potentia? ii, 355, a.
- Deus non potest continuare divisionem partium proportionalium continui. ii, 556, b.
- In quonam sensu potest infinitum habere rationem partis? iii, 18, a.
- Quomodo partibus motus repugnat esse simul? iii, 65, b, in fine.
- De motu partium per motum totius. iii, 137, b, et inde.
- Aliae partes temporis, aliae partes motus. iii, 176, b.
- Existencia partium non requiritur ad existentiam totius successivi. iii, 187, a.
- Dividi in partes unius rationis est ex ratione quantitatis. iii, 236, a, in fine.
- A quibusdam partibus totum non potest abstrahi. iii, 237, a.
- Differuntne, et quomodo, formae partium et forma totius? iii, 240, a et b = v, 24, a.
- Impossibile est quod aliquod corpus habeat partes ejusdem rationis, nisi habeat partes diversarum rationum. iv, 9, b.
- Materiam habere diversas partes per se, non est possibile. iv, 39, b-157, a = vi, 283, a, in fine.
- In quonam sensu dicitur quod partes definitionis significant partes rei? iv, 87, b, in fine-88, a.
- Pars potest habere in toto aliquam operationem quam in se non posset habere. iv, 97, b.
- Partes heterogeneae animalis non differunt in forma substantiali, sed in multis aliis, per formam substantialem. iv, 102, b.
- Differentia inter esse partium alicujus totius et esse accidentis. iv, 114, b.
- Qualibet pars totius augetur, aucto toto. iv, 128, a.
- Substantia quantitati subiecta habet alias partes a partibus seae quantitatis; non tamen habet de se partes actu, nec potest dici quod ejus partes magis ab invicem distent aut minus, remota quantitate. iv, 144, a et b = vi, 282, b, et inde.
- Deus non potest conservare partem in esse partis, et substantia ad partem, sine quantitate. iv, 145, a-148, a.
- Solum compositum habet per se partes. iv, 159, a.
- Quomodo qualibet pars qualitatis sensibilis dicitur esse in potentia? iv, 166, a.
- Divisio rei naturalis in partes quantitativas est dupliciter. iv, 166, b.
- Non qualibet pars corporis divisa potest per se existere. iv, 167, a et b.
- Utrum totum sit idem quod suae partes? v, 16, a, et inde-21, a, et inde.
- Si pars reupiretur toti, ut pes animali, suum prius subsistere fieret inexistere. v, 124, a, circa finem.
- Proprietas partis non denominat totum absolute quando talis proprietas potest convenire toti et parti, immo si perfectius conveniat toti. v, 149, a-156, a.
- Partes speciei pertinent per se ad naturam specificam, partes vero materiae ad individuum. vi, 284, a.
- Partes integrales sunt duplices: scilicet quantitatis, et essentiae. vi, 301, a-307, a-350, a.
- In partibus successivorum, ex qualibet parte potest concludi totum. vi, 301, b.
- Partes integrales sacramenti, quadrupliciter. vi, 475, b.
- Ordo finalis in partibus inter se et ad totum. vii, 276, b, circa finem, et inde.

PARTIBILITAS

- Utrum quantitas sit partibilitas, qua habens partes sit for-

- maliter partibile? III, 177, a, circa finem = VI, 255, b-265, b.
 Prima radix partibilitatis materiæ est quantitas. IV, 145, b-148, a.
 Deus non potest facere quantum sine partibilitate. IV, 146, b-148, a-149, b.
 Partibilitas est effectus quantitatis, et non quantitas. Aliqua tamen partibilitas est quantitas. IV, 148, a et b-149, b-150, a-153, a, circa finem-154, b.
 Partibilitas multipliciter. IV, 149, b = VI, 265, b.
 De ratione quantitatis dimensivæ est habere partibilitatem in se, non autem in ordine ad aliud. VI, 194, b.

PARTICIPARE, PARTICIPATIO

- Omnis creatura participat esse. Quis sensus? I, 311, a et b = V, 109, a.
 Magis et minus participari potest forma indivisibilis, non tamen indivisibiliter existens. II, 123, a.
 In divinis non est aliqua participatio. II, 225, a.
 Inter omnes divinas participationes esse existentiae est perfectissimus effectus. III, 103, b.
 Participatio formæ a materia, quæ? IV, 109, a.
 Cur substantia non participat imperfectiones accidentis, sicut accidens participat perfectiones substantiæ? IV, 155, a.
 Dupliciter aliquid participatur. V, 109, a.

PARTICULARE

- Particulare multipliciter potest nominari. I, 228, a, in fine, b.
 Particulare agens non eodem modo concurret ad actionem ac agens universale. I, 267, b.
 Nec particulare, nec universale, est objectum intellectus in quantum terminans. I, 349, b.
 Particulare in genere substantiæ habet nomen primæ intentionis et secundæ. II, 185, a.
 Nec particularis, nec universalis, est divina scientia. II, 395, b.
 Utrum particularis vel universalis dicatur scientia ex ratione medii, et non potius ex ratione objecti? II, 401, b-404, b.
 Differentia inter particularem causam et universalem. II, 441, b.
 Particulare et universale, licet inveniantur in omnibus generibus, tamen speciali quodam modo inveniuntur in genere substantiæ. III, 202, a, circa finem.
 Abstractio universalis a particulari, quid? III, 237, b.
 Particulare et universale non possunt esse in divinis. III, 247, a et b.
 Aliquod particulare bonum unius aliquando majus est quam bonum universale universi. V, 139, b.
 Quidditas rei materialis, in ipsa sua particularitate, est objectum rationis particularis. VI, 212, b.

PASSIO

- Prima passio appetitus est amor. I, 76, a.
 Passionum animæ differentia potest dupliciter attendi. I, 76, a et b = V, 350, a.
 Immutatio hominis per passionem dupliciter contingit. I, 95, a.
 Passionibus entis attributa. I, 142, b.
 Licet propria passio primo competat primo et proprio subjecto, non autem rationi ejus, seu ipsi in sua communitate, sed solum in suppositis. I, 143, a.
 Quomodo bonum est passio entis? I, 143, b.
 Proximum principium passionis potestne esse idem ac proximum principium actionis? I, 193, a et b.
 Subjectum separari a propriis suis passionibus, implicat contradictionem. I, 241, b.

- Quomodo propria passio fluere vel produci a subjecto dicatur? I, 212, b.
 Possetne Deus separare proprias passiones a subjecto, et a se invicem; et possetne subjectum conservare sine propria passione? I, 218, b = III, 56, a = IV, 23, b, in fine, et inde-32, b = VI, 182, b.
 Qualiter dicatur passio in divinis? I, 252, a.
 Non passionis modum, sed relationis, habet generari, in divinis. II, 2, a-236, a-237, a-239, a, circa finem, b.
 Quædam sunt passiones propriæ numero, quædam vero communes etiam multitudini. II, 205, b.
 Per modum cujusdam passionis disponitur homo ad electionem ex inclinatione corporum cælestium. II, 482, a, in fine, b.
 Estne passio proprie dicta, creatio passive sumpta? III, 27, a, et inde.
 Utrum passio et actio sint unus motus? III, 36, b, et inde-57, b, et inde.
 Quomodo motus est in predicamento passionis? III, 62, b, et inde = VI, 262, b.
 Utrum ex subjecto et passione propria fiat unum per se? III, 238, b.
 Intelligere non est passio, sed actio. III, 287, b.
 Passiones animæ non sunt in tempore nisi per accidens. III, 374, a.
 Quomodo passio Christi operata est nostram salutem? IV, 485, a-486, b = V, 139, b, et inde = VI, 441, b = VII, 128, b.
 Passio Christi habet virtutem infinitam. V, 140, a.
 Duplex est passio qua anima in corpore constituta patitur per accidens, etiam ut præcedit secundum rationem suas potentias. V, 248, a et b.
 Quomodo passiones corporales et animales in partibus animæ colligantur? V, 250, a.
 Passiones appetitus sensitivi aliter fuerunt in Christo quam in nobis. V, 251, a-255, b.
 Tristitia immediate sequens apprehensionem rationis non dicitur passio aut propassio. V, 255, a, circa finem.
 Passiones appetitus sensitivi aliter sunt in peccatoribus, aliter in iustis, aliter in primo homine, aliter in beatis. V, 255, b, et inde.
 Hujusmodi passiones et affectiones quatuor differentiis distinguuntur, possunt; et secundum quam earum magis salvatur ratio passionis? V, 255, b.
 Hujusmodi affectus non habent propriam rationem passionis, si non pervertunt rationem, vel si sunt præscii, aut deliberati, aut a ratione imperati. V, 256, b.
 Passio Christi applicatur nobis per fidem. V, 261, b.
 Aliæ passiones Christi, absque morte, non sunt deputatæ ad redemptionem generis humani; et quomodo? V, 265, b.
 Cur aliquæ passiones appetitus sensitivi respiciunt præsens et futurum, nullæ vero præteritum? V, 350, a, et inde = VI, 357, a.
 Nomina aliarum passionum non ita convenienter transsumi possunt ad virtutem sicut nomen spei. V, 352, a.
 Ad passiones refræandas non est necessarium ponere habitum in voluntate. Et quare? V, 397, a, b, et inde-399, b, in fine.
 Potestne scientia a passione superari? V, 427, b, et inde.
 Passio impedit considerationem tripliciter. V, 428, b.
 Quomodo passio Christi causat virtutem sacramentalem? VI, 45, b.
 Ad passionem Christi diversum ordinem habent sacramenta veteris legis et sacramenta novæ legis. VI, 53, b, et inde.
 Quomodo passio Christi sit in diversis causa æqualis aut inequalis gratiæ? VI, 125, b, et inde.
 Subjectum est effectivum propriæ passionis. Quis sensus? VI, 267, a.
 Qua passione erunt passibilia corpora sanctorum post resurrectionem? VII, 62, a.
 Secundum duplicem modum receptionis, duplex est etiam modus passionis, seu dupliciter passio. VII, 68, b.
 Aliqua passio potest dici realis dupliciter: VII, 105, b-108, b, in fine, et inde-111, b.

PASSUM

Passum disponitur ab agente approximato, antequam recipiat actum. II, 144, a.
 In quo sensu actio est in passo? II, 300, b = III, 58, a.
 Quomodo intelligendum sit actionem divinam transire in passum? III, 52, a.
 Actio transiens est in passo. III, 60, a.
 Si in multa passa agens agat, estne una vel multiplex actio? III, 60, b.
 Quomodo ad productionem contrariorum in eodem passo possit concurrere aliqua causa naturalis? IV, 240, a.

PATER

De Patre, et de substantia Patris, est genitus Filius. Quis sensus? I, 242, b-256, b, et inde.
 Utrum Pater seipso producat Filium? I, 262, b, et inde-266, b, et inde.
 Pater non est prior Filio, ex natura rei, aliquo modo, extra intellectum. I, 269, a.
 Pater non est causa Filii, sed principium. I, 269, b.
 Pater potest a nobis in via dupliciter considerari; et uno modo est prior Filio secundum rationem, alio modo non. I, 270, a.
 Eadem potentia qua Pater potest esse Pater, potest generare, et e contra. Quis sensus? I, 277, a, circa finem.
 Licet Pater possit generare, et hoc non possit Filius, non tamen est potentior, aut habet aliquam potentiam quam non habeat Filius; nec ob hoc Filius dicitur impotens. I, 277, b, et inde-300, a et b.
 Quidquid potest Pater, potest et Filius. Quis sensus? I, 278, a.
 Pater non eodem est generans quo Pater formaliter. I, 280, b-281, a.
 Principale principium quo Pater generat, est essentia. I, 284, a.
 Utrum Pater et Filius sint unum principium Spiritus Sancti? II, 34, a, et inde.
 Licet Pater et Filius sint duo spirantes, non tamen duo spiratores. II, 34, b, circa finem.
 Non obstante quod in Patre sit perfecte spiratio activa, et quod nihil accipiat Pater a Filio, non potest Pater producere Spiritum Sanctum, nisi ad hanc productionem concurrat et Filius. II, 39, a-41, a.
 Amor mutuus Patris ad Filium terminatur ad essentiam et personam diversimode. II, 42, a.
 In Patre non sunt duae res distinctae generare et spirare; differunt autem ratione. II, 54, b.
 Pater et Filius et Spiritus Sanctus dicuntur similitudinarie plura individua. II, 57, b, circa finem.
 Soli Patri, in divinis, repugnat missio; proprie tamen Patri et Filio convenit mittere personam divinam. II, 65, b, in fine-66, a.
 Filius coequatur Patri, non autem Pater coequatur Filio. II, 153, a et b.
 Licet Pater habeat paternitatem, quam Filius non habet, non sequitur tamen quod habeat aliquid quod Filius non habeat. II, 165, b.
 Utrum repugnet Patri, in divinis, constitui per relationem originis? II, 220, b, circa finem, et inde-230, a, et inde.
 Pater, quia generat, est Pater. Quis sensus? II, 230, b-238, b-240, b, in fine, et inde.
 Haec tria, Pater, paternitas, generatio, significant eandem relationem, sed diversimode. II, 231, a, circa finem.
 Utrum Pater verius constituatur per generare quam per paternitatem? II, 239, a-241, a.
 In divinis, generare vere est in Patre. II, 240, b.
 Pater intelligit per Filium. Quis sensus? II, 245, a.
 Productio activa qua Pater Filium producit, nominatur dictio et generatio. II, 259, a.
 Pater dupliciter innotescere potest. II, 261, b.

Innascibilitas non est proprietas personalis vel constitutiva Patris; est autem vere et proprie ejus notio. II, 262, a, circa finem, b.
 Inspirabilitas non est notio Patris. II, 263, a, circa finem-270, b.
 Pater distinguitur ab aliis per non habere essentiam ab alio. In quo sensu? II, 268, a.
 Utrum ista sit vera: *Non omnem entitatem quam habet Pater, dedit Filio*? II, 273, b, et inde-277, a, et inde.
 Quidquid habet Pater, habet Filius. Quis sensus? II, 277, b, et inde-279, b.
 Sola essentia est Pater, id est, non sic cum paternitate quod quasi ex duobus confletur. II, 278, a, in fine, et inde.
 Solus Pater dicitur actor in divinis, quamvis Filius dicatur principium. II, 280, b, in fine.
 Ista propositio, *Pater et Filius diligunt se Spiritu Sancto*, est vera et propria. II, 326, b.
 Praedictus ablativus, *Spiritu Sancto*, non solum construitur in habitudine signi, ut sit sensus quod Spiritus Sanctus est signum quod Pater et Filius se diligunt. II, 326, b.
 Nec debet resolvi in praepositionem, id est, *per Spiritum Sanctum*, ut *ly per* designat subauctoritatem in Spiritu Sancto et auctoritatem in Patre et Filio. II, 327, a.
 Nec, construitur in habitudine formae, ut sit sensus quod Pater et Filius diligant se formaliter amore qui est Spiritus Sanctus. II, 327, a.
 Sed construitur in habitudine quasi effectus formalis, ut sit sensus quod a Patre et Filio procedit amor, qui est Spiritus Sanctus, quo se diligunt. II, 327, a.
 In ista propositione, *Pater et Filius diligunt se Spiritu Sancto*, diligere non dicit actum essentialem, sed notionalem. II, 328, a.
 Pater diligit se Spiritu Sancto. II, 328, b.
 Pater diligit creaturas Spiritu Sancto. II, 329, a.
 Utrum Pater et Filius sic dicantur se diligere Spiritu Sancto, sicut arbor dicitur florere floribus? II, 330, b-332, a, circa finem, b.
 Pater, licet omnia videat in sapientia genita, vel Verbo, non tamen est sapiens sapientia genita. II, 333, b, in fine.
 In quo sensu negatur Patrem esse sapientem sapientia genita? II, 335, b.
 In hac locutione, *Pater diligit se Spiritu Sancto*, estne denominatio agentis a sua actione? II, 336, a.
 Proles quandoque magis a matre quam a patre diligitur, et magis matrem quam patri assimilatur. Quare? V, 47, a.
 Pater non ad mensuram dat Spiritum Filio. Quis sensus? V, 173, b.

PATERNITAS

Paternitas significatur ut forma individualis. I, 280, a, b = II, 230, a.
 Paternitas non est principale principium quo Pater generat, sed solum cointellectum. I, 284, a.
 Quanam causa cum paternitate et ejus opposito stet spiratio activa? II, 24, a, circa finem.
 Utrum paternitati, filiationi et spirationi, in divinis, repugnet constituere personam? II, 221, b, in fine, et inde-231, b, et inde.
 Utrum paternitas, et filiatio, sit communicabilis? II, 222, a-232, a et b.
 Paternitas significat eandem relationem ac Pater et generatio, sed diversimode. II, 231, a, circa finem.
 Paternitas est infinita formaliter in divinis. II, 232, b.
 Paternitas prius est relatio quam proprietas, secundum intellectum; sed, ut est quaedam forma incommunicabilis, praecedit generare, secundum intellectum. II, 235, b-268, b.
 Utrum paternitas et generare, in divinis, distinguantur realiter? II, 236, b.

Quomodo paternitas intelligatur prior vel posterior generatione? II, 241, a.

Utrum per paternitatem, vel innascibilitatem, constituitur persona Patris? II, 261, a-263, a, et inde-268, b, et inde. Quomodo innascibilitas sit prior aut posterior paternitate? II, 269, a.

In quonam sensu essentia se determinat ad paternitatem? II, 269, b.

Utrum paternitas producat principaliter a Patre, et com-producat a Filio? II, 300, a, circa finem.

Quid sit fundamentum et ratio fundandi paternitatem? II, 300, b, in fine.

Utrum paternitas fundetur super aliquod ex generatione derelictum? V, 128, a, circa finem-129, a-134, b-135, b.

PATI

Quomodo intelligere sit quoddam pati? II, 361, b, in fine-370, b=III, 287, a, et inde-299, b-308, a=VII, 267, b.

Intellectus patitur ab objecto, reali passione. II, 363, a.

Non est concedenda ista propositio: *Agere est pati*. III, 61, a.

Visus potest dupliciter pati. V, 244, b.

Anima separata potest pati. Et quomodo? V, 282, a=VII, 96, b.

Nihil per se patitur a suo simili; secus per accidens. VI, 291, a-294, a.

Pati multipliciter. VII, 97, b, in fine-267, b.

Sentire est quoddam pati. Quis sensus? VII, 113, a.

PATIENTIA

Circa quæ est principaliter patientia? VI, 372, a.

PAULUS

Quorum et quomodo recordabatur Beatus Paulus, post raptum, eorum quæ in raptu vidit? III, 312, a=IV, 199, a.

Qualis fuerit Dei visio collata Beato Paulo? III, 444, b.

Beatus Paulus, licet viderit divinam essentiam, non tamen fuit beatus simpliciter, sed secundum quid. V, 205, a=VII, 218, a.

PAX

Pax requiritur ad beatitudinem; et eam antecedit et consequitur secundum diversa. I, 82, b=VII, 163, b.

In quo sensu dicitur Deus *faciens pacem et creans mundum*? IV, 397, b.

Pax et gaudium non condistinguuntur charitati, sicut faciunt misericordia et spes. V, 352, b.

PECCABILITAS

Esse ex nihilo est prima radix peccabilitatis. IV, 505, a.

Si aliqua natura assumeretur ad unitatem divini suppositi, non esset peccabilis. V, 20, b.

PECCANS, PECCARE

Peccans ex malitia, quomodo se habeat ad conscientiam? IV, 450, b.

Peccans ex certa malitia est ignorans. IV, 451, a=V, 435, b.

Inter peccantem sola voluntate, et peccantem voluntate et actu, potest esse inæqualitas voluntatis, et consequenter inæqualitas peccati, tripliciter. IV, 482, a.

Peccans venialiter non agit contra sed præter legem Dei. IV, 488, b-492, a-498, b.

Nullus peccat errando circa prima principia practica, sed circa principia proxima, et circa deductionem particularium conclusionum. V, 435, b.

In peccante est offensa active. VI, 369, a.

In peccante sunt duo defectus. VI, 449, b.

PECCATOR

Peccator non potest ex puris naturalibus habere attritionem debite circumstantionatam. IV, 298, a et b.

Utrum peccatoris opera possint esse moraliter bona? IV, 302, b, et inde.

Juxta Bernardum de Gammato, Deus posset assumere naturam in quo esset peccatum, et non esset inconueniens tunc dicere Deum esse peccatorem. V, 20, a.

In peccatoribus sunt passionibus appetitus sensitivi aliter ac in iustis. V, 255, b, et inde.

In peccatore potest esse fides, non vero prudentia. Quare? V, 438, b.

Quid est illud quo formaliter aliquis dicitur peccator, transiente actu peccati? VI, 299, b, et inde-310, a-313, b, et inde.

Peccator dicitur realiter reus et obligatus ad penam. VI, 312, b.

PECCATUM

Peccatum in actu liberi arbitrii contingit esse dupliciter. III, 334, b=V, 400, a.

Primum peccatum diaboli fuit superbia. III, 337, b.

Omnia peccata sunt in diabolo secundum reatum; secundum affectum vero, sola peccata spiritualia. III, 337, b.

Causa peccati, quæ? III, 348, a, b, et inde=IV, 390, a, in fine, et inde.

In actu non solum habente circumstantias contrarias regulæ rationis, sed etiam in carente debitis circumstantiis, potest esse peccatum. III, 350, a.

Impossibile est peccatum esse in voluntate, nisi præcesserit defectus in ratione. III, 350, b.

Primum peccatum diaboli non fuit ignorantia. III, 351, a.

Peccatum diaboli non fuit maximum secundum genus suum, vel suam speciem, sed secundum quid. III, 352, b, et inde.

Quodlibet peccatum diaboli est irremediabile, sive parvum, sive magnum. III, 352, b, in fine.

Duplex gravitas in peccato. III, 353, a.

Maximum peccatorum est superbia. III, 353, a.

Initium et radix omnium peccatorum est superbia. III, 353, b, in fine=IV, 489, a, in fine, b.

Actus peccati, quo primo diabolus peccavit, potuit habere plures deformitates. III, 359, a, in fine.

Peccatum dupliciter contingit circa finem. III, 424, b.

Causa liberationis a peccato, quæ? III, 425, b.

Peccatum est contra naturam mentis rationalis secundum se considerata, licet sit naturale illi quæ peccato adheret. III, 453, b, circa finem.

Non est simile de calore in aqua, et de peccato in mente, quoad connaturalitatem. III, 454, a.

Peccatum originale a quo causetur? IV, 73, b, circa finem.

Peccatum originale non consequitur formam partis primo, sed formam totius. IV, 74, a.

Peccatum veniale, unde oriatur vel contingat in nobis? IV, 181, a-182, a et b.

Homo, existens in statu gratiæ, potest vitare omnia et singula peccata mortalia, singula etiam venialia, non vero omnia; existens in peccato mortali, potest singula peccata mortalia vitare, non tamen omnia, nec diu sine novo peccato mortali manere. IV, 285, b, et inde-308, a, et inde-315, b.

Non quælibet opera infidelium sunt peccata. IV, 301, a-464, b.

Non omnis actus non relatus finaliter in Deum est peccatum. IV, 303, a-470, a et b-472, a et b.

Omnis vita infidelium peccatum est. Quis sensus? IV, 303, b-471, b.

Peccata directe opposita præceptis charitatis, vel aliis virtutibus theologicis, non possunt vitari sine gratia habituali; secus de oppositis juri naturali, vel præceptis decalogi, iv, 308, b, in fine, et inde-310, a-312, a, circa finem. Unum peccatum potest esse causa alterius secundum quatuor genera causarum. Item per se et per accidens. iv, 309, b.

A peccato excusat quædam impotentia, quædam vero non. iv, 312, a-321, a-403, a.

Aliud est resistere peccato, aliud de eo victoriam habere; et victoria de peccato non est sine gratia habituali. iv, 313, a. Dicere quod in nobis est quædam natura mala nos impellens ad peccatum, est hereticum. iv, 314, b.

Licet nullus sine speciali auxilio Dei possit præcepta servare, imputatur tamen illi ad peccatum si non observet. iv, 321, a et b.

A peccato excusat quædam ignorantia, quædam vero non. iv, 322, a=vi, 71, b.

Mors et alii defectus corporales suntne pœne et effectus peccati? iv, 327, b.

Duplex error circa peccatum originale. iv, 329, a.

Secundum fidem catholicam tenendum est, peccatum primi parentis transire originaliter in posteros; et contrarium tenere est hæresis pelagiana. iv, 329, b=v, 27, a.

Quomodo fiat traductio peccati originalis? iv, 329, b-340, b.

Peccatum originale non potest proprie dici habitus positivus per modum qualitatis aut alienius formæ absolutæ inclinantis ad malos et vitiosos actus. iv, 330, a, in fine-334, b, et inde-342, b, et inde.

Peccatum originale non est pura privatio. iv, 330, b.

In peccato originali est aliquid quasi materiale, scilicet concupiscentia habitualis; et aliquid quasi formale, scilicet licet privatio originalis iustitiæ. iv, 331, a-343, a et b-344, a=vi, 63, a.

Quid est formale et materiale in peccato actuali? iv, 334, a. Concupiscentia, quæ est quasi materiale in peccato originali, quomodo sumitur? iv, 331, b.

Peccatum originale cur magis dicitur concupiscentia quam ignorantia, cum utrumque inter defectus illius materiales contineatur? iv, 332, a.

Utrum peccatum originale causetur in anima ex morbida qualitate carnis? iv, 333, b, in fine-345, a.

Utrum peccatum originale sit reatus, vel obligatio aut debitum pœnæ? iv, 337, a, et inde-347, a, et inde.

Peccatum originale minimum habet de ratione culpæ inter omnia peccata. iv, 340, a, in fine=v, 36, b.

Peccatum originale est minus quam veniale tripliciter; et, ob hoc, eidem minor pœna debetur. iv, 341, a=v, 36, a.

Quatuor differentię inter peccatum originale et actuale. iv, 341, a, in fine, b.

Peccatum originale diversimode ad diversas vires animæ per originem derivatur. iv, 343, a.

Diversa nomina peccati originalis, et singulorum ratio. iv, 344, b.

Qualis habitus sit peccatum originale? iv, 345, a.

Carentia originalis iustitiæ, et similiter concupiscentia habitualis, unde habeant rationem peccati quod dicitur originale? iv, 345, b, et inde.

Quid primo constituat rationem culpæ in peccato originali? iv, 346, a-347, a.

Requisita ad peccatum originale. iv, 347, a.

Peccatum originale in primo parente habet rationem actualis et naturalis peccati; in sequentibus vero, naturalis tantum. iv, 347, a, circa finem-358, b.

Peccatum originale est subjective in anima. iv, 348, b.

Peccatum originale fuit in Adam sicut in causa efficiente principali, in semine vero est sicut in causa instrumentali. iv, 348, b, circa finem.

Peccatum originale est per prius subjective in anima quam in-potentis; e contra de actuali. iv, 349, a.

Peccatum originale causatur in anima virtute seminis infecti, vel a carne infecta. iv, 349, b.

Peccatum originale dicitur peccatum naturæ. iv, 349, b-354, b.

Peccatum originale causatur in anima a semine patris instrumentaliter, vel a carne prolis, dum est in fieri, seu in ipsa unione. iv, 350, a, in fine-353, a-357, b, circa finem, et inde.

Ex hoc inficitur anima peccato, quod infecti corporis forma efficitur. iv, 350, b.

Utrum caro inficitur peccato per semen infectum? iv, 352, b-353, b, et inde.

Si peccatum originale non esset in essentia animæ, sed in potentiis, non contraheretur ex unione animæ ad carnem. iv, 354, a.

Infectio carnis ex peccato originali procedens, quid? iv, 355, a.

In semine et in carne patris, non autem in semine matris, aut in carne prolis, est virtus activa causativa peccati originalis; in semine tamen matris est aliquo modo, licet non active. iv, 355, b-356, b-357, a.

Quamvis semen non sit animatum, potest tamen instrumentaliter concurrere ad transfusionem peccati, sicut et ad infusionem animæ. iv, 356, b.

Infectio peccati originalis per prius est in carne quam in anima. Quis sensus? iv, 356, b.

Formatus homo miraculose, et non per seminalem propagationem ab Adam, etiam ex materia infecta originali peccato, non contraheret peccatum originale. iv, 357, a.

Ordo progressus peccati originalis a persona in naturam, et e contra. iv, 358, a.

Licet infectio originalis peccati traducatur ab aliis personis ab Adam procedentibus per generationem, non tamen habet rationem culpæ prout est ab eis, sed solum prout est ab ipso Adam. iv, 358, b.

Privatio divinæ visionis est proprie et sola pœna intrinseca peccati originalis post mortem. iv, 366, b, circa finem.

Decedentes cum solo peccato originali non patiuntur aliquem dolorem interiorem, vi, 367, b.

Utrum parvuli, in solo peccato originali decedentes, patiantur pœnam sensus; et sitrum hoc senserit Augustinus? iv, 369, a, et inde-373, a, in fine, et inde.

Sicubi sancti Doctores dicant pueros cum solo peccato originali decedentes esse cruciandos pœna ignis, intelligendum est large sumpsisse ignem, pro quacumque pœna. iv, 369, b-373, b-376, a.

Parvuli, cum peccato originali decedentes, ante usum rationis, non erunt in iudicio a dextris aut a sinistris, ut videtur. Magis tamen est tenendum quod comparebunt in iudicio, et cognoscent illud esse justissimum. iv, 375, a-378, a, in fine, b.

Si pro peccato originali deberetur pœna sensibilis, posset contingere quod aliquis mitius puniretur pro mortali actuali, quam alius pro solo originali. iv, 376, a-377, a, in fine.

Cur parvuli in hac vita patiuntur pœnam sensibilem propter peccatum originale, licet consecutive, et non in alia? iv, 376, b, et inde.

Duplex pœnarum genus consequitur originale peccatum. iv, 376, b-421, b.

Pueri, cum solo peccato originali decedentes, carceri perpetuo clauduntur. iv, 377, a.

Unde actus voluntatis habeat primo rationem culpæ, vel peccati? iv, 392, a.

Quodlibet peccatum diminuit bonum naturæ. iv, 392, b-399, b.

Utrum defectibilitas voluntatis sit ratio quod ipsa voluntas sit causa peccati per accidens? iv, 394, a, in fine-400, b, et inde.

Utrum peccatum sit a voluntate per accidens? iv, 395, b-402, a, in fine-405, a.

Utrum per peccatum minuaturabilitas animae ad gratiam? iv, 306, a-406, a.
 Ignorantia est causa peccati. Et quomodo? iv, 401, b.
 Voluntas increata, seu Deus, nullo modo est causa peccati. iv, 402, a-405, a-413, b-422, a-425, a.
 Non omnis defectibilitas est causa peccati. iv, 402, b.
 Tam defectus actualis quam potentialis, est causa peccati. iv, 403, b.
 Peccata non specificantur ex parte aversionis, sed ex parte conversionis; secundum objecta distinguuntur. iv, 406, a-495, b.
 Actus humanus, si sit malus, habet proprie rationem peccati. iv, 407, b.
 Variæ opiniones, quid sit; aut in quo consistat peccatum. iv, 407, b, in fine, et inde.
 In omni peccato actuali requiritur aliquis actus; non tamen omne peccatum est actus, nec includens intrinsece actum. iv, 408, a.
 Variæ opiniones de peccato omissionis. iv, 408, b.
 Utrum peccatum sit aliquid incomplexum significabile? iv, 409, a, circa finem, et inde-413, a, circa finem, et inde.
 Utrum peccatum sit aliqua entitas? iv, 409, b, circa finem-413, b.
 Utrum pura ommissio possit aliquo modo esse peccatum mortale? iv, 412, b, in fine, et inde-420, a, et inde.
 Peccatum non est substantia; est nihil. Quis sensus? iv, 414, a.
 Peccatum est quaedam natura, aut quaedam res. Quis sensus? iv, 414, b-415, a.
 De requisitis ad peccatum omissionis. iv, 417, a, et inde.
 Ratio peccati in communi est recedere a regula, etiamsi non contingat recedere a fine. iv, 418, b.
 Peccatum est dictum vel factum contra legem Dei. Quis sensus? iv, 420, b, in fine.
 Peccatum, ut sic, non potest habere rationem poenae. iv, 423, a, in fine, b, et inde.
 Deus est causa actus peccati. iv, 425, b, in fine, et inde.
 Deformitas non consequitur actum peccati secundum se, sed ut est ab agente. iv, 428, b, in fine-429, a et b.
 Cum tam Deus quam homo sit causa actus peccati, unde provenit quod homo dicatur peccare, non autem Deus. iv, 432, b, in fine, et inde-434, a.
 Licet Deus sit causa actus peccati, non tamen est concedendum quod sit causa ejus quæ homo sit deterior, vel sit illius auctor cuius est ultor. iv, 433, a, in fine, b.
 In actibus intellectus potest esse peccatum et culpa, sed non ita proprie sicut in actibus voluntatis. iv, 441, a.
 Peccatum contingit esse in ratione dupliciter, secundum duplicem actum rationis. iv, 441, b-447, a.
 Utrum actus intellectus et actus voluntatis sint duo peccata? iv, 444, a-447, a et b.
 Juxta Socratem, omne peccatum est ignorantia. Estne verum, aut falsum? iv, 450, a.
 Peccatum ex malitia, quid? iv, 451, a.
 Non referens actum suum actualiter, nec virtualiter, in Deum, est in peccato mortali, licet non semper peccet per actum quem sic non refert. iv, 470, a et b-472, a-474, a et b.
 In quo sensu omne quod non est ex fide peccatum est? iv, 471, a.
 Actus exterior et actus interior sibi conjunctus, in malis, non sunt duo peccata. iv, 475, a.
 Actus exterior, secundum se præcise sumptus, non est peccatum. iv, 480, b-481, a.
 Peccatum est formaliter in actu interiori, denominative vero in exteriori. iv, 487, a.
 Peccatum veniale differt a mortali sicut imperfectum a perfecto in eodem genere. iv, 487, b.
 Divisio peccati in mortale et veniale non est divisio univoca in univocata, sed analogi in analogata. iv, 487, b.
 Peccatum veniale et mortale uno modo differunt genere,

alio modo possunt sub eodem genere contineri. iv, 488, b.
 Utrum peccatum veniale sit lege æterna prohibitum, seu contra legem? iv, 492, a-498, b.
 Peccatum veniale dicitur a venia tripliciter. iv, 493, b.
 Unde dicatur aliquod peccatum mortale, vel veniale, ex genere? iv, 494, a.
 Quod aliquod peccatum excludat charitatem vel non excludat, potest contingere multipliciter. iv, 494, b.
 Diversus modus deviandi a regula non est ratio specificæ divisionis peccati. iv, 495, b.
 Ad rationem peccati duo concurrunt. iv, 495, b.
 Inordinatio quæ competit rationem peccati est duplex. iv, 496, a.
 Qualis circumstantia mutet speciem peccati? iv, 496, b, in fine, et inde.
 Imperfectio peccati potest esse dupliciter. iv, 497, b.
 Nullum peccatum veniale est actus simpliciter voluntarius super materiam cadens simpliciter indebitam. iv, 498, a.
 Peccatum veniale dicitur peccatum per attributionem ad mortale. iv, 498, a.
 Peccatum veniale est contra dictamen naturalis rationis. iv, 498, b.
 Peccatum veniale non corrumpit habitum virtutis, licet exeat ab æqualitate actus. iv, 499, b.
 Per peccatum homo dupliciter erat obligatus. v, 38, a.
 Pro peccato totius naturæ humanæ oportebat fieri dignam satisfactionem. v, 259, a, in fine.
 Peccatum primi hominis habet infinitatem ex tribus. v, 259, b-325, a et b-330, b.
 Delere peccatum dupliciter: formaliter scilicet, et effective; et hoc tripliciter. v, 268, a.
 Sacramenta exiguntur ad deletionem peccatorum sicut instrumentalia agentia. v, 268, b.
 Licet inconsideratio possit præcedere omne peccatum, non tamen ignorantia, aut error, aut privatio. v, 400, a et b.
 Peccatum mortale semper est in ratione. Quis sensus? v, 411, b.
 Cum quo iudicio, vel scientia, peccatum stare possit, vel non possit? v, 429, b-433, a et b.
 Peccatum non solum ex infirmitate seu passione et ignorantia, sed etiam ex certa malitia originari potest. v, 435, a, circa finem, b.
 Utrum peccatum originale possit deleri sine infusione gratiæ? vi, 56, b-59, a, et inde.
 Status peccati et gratiæ non sunt contraria immediata simpliciter, sed solum post peccatum. vi, 59, a-62, a.
 Desistere a peccatis non sufficit ad remissionem peccatorum. vi, 59, b, in fine.
 Privatio naturalis rectitudinis per peccatum originale, quid importat? vi, 61, a.
 In peccato originali sunt tria; et quo ordine per baptismum vel circumcissionem sint ablata, vel non ablata? vi, 62, b.
 Estne peccatum recipere scienter baptismum a malo ministro? vi, 115, a-127, a.
 Qualiter aut quando minister Ecclesiæ, existens in peccato mortali, peccet vel non peccet, ministrando? vi, 115, b-127, b.
 Peccatum mortale consequitur reatus, et poenæ æternæ, et poenæ temporales, secundum diversa quæ in peccato inveniuntur. vi, 295, b.
 Utrum, post actum peccati, remaneat in anima aliqua reatio realis, quæ dicitur reatus poenæ? vi, 298, b, et inde-308, b, et inde.
 In peccato sunt duo: actus culpæ, et macula sequens; et quomodo macula tollatur ab anima? vi, 309, a.
 Macula peccati, quid? vi, 310, b, et inde-449, b.
 Ex peccatorum diversitate, diversæ maculæ oriuntur. vi, 310, b.
 In peccato sunt duo: unum formale, scilicet aversio; et